

CIRKOVŠKE POTI

Zbornik ob 230-letnici šolstva

OSNOVNA ŠOLA CIRKOVCE

Cirkovške poti

Zbornik ob 230-letnici šolstva

ZAVOD ZA
ŠPORT RS
PLANICA

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA IZOBRAŽEVANJE,
ZNANOST IN ŠPORT

EVROPSKA UNIJA
EVROPSKI SKLAD
SOCIALNI SKLAD
NALOŽBA V VAŠO PRIHODNOST

Izdala: Osnovna šola Cirkovce
Zanjo: Ivanka Korez, ravnateljica
Urednica: Nastja Bat
Lektorirala: Nastja Bat
Oblikovanje: Ivan Kojc
Naslovna stran: Žiga Serdinšek, 7. a, Vrata, barvni linorez
Zadnja stran: Nuša Korez, 7. a, Vrata, barvni linorez
Fotografije: arhiv OŠ Cirkovce
Foto Tone
Tisk: Ekart Design

Naklada: 300 izvodov

Cirkovce, 2016

CIRKOVŠKE POTI

Zbornik ob 230-letnici šolstva

OSNOVNA ŠOLA CIRKOVCE

KAZALO

KAZALO	4
Za uspešno prehojene poti	5
Dobri temelji za prihodnost	6
Zgodovina Osnovne šole Cirkovce	7
Oko spomina seže daleč	15
Predšolska vzgoja	34
45-letnica šolske folklore	35
UNESCO šola	40
Naši razredi se predstavijo	42
Naši mali literati	52

Za uspešno prehojene poti

Šola je do danes doživela in preživela marsikaj, sprejela je veliko število novih in novih generacij, mladih ljudi, z najrazličnejšimi sanjami, željami in mladostniškimi težavami. Vsaka generacija je imela svoje poglede na svet, a bistvo ostaja še danes enako. Vzgajanje in izobraževanje za samostojno življenje.

Vsem mladim umom, ki danes obiskujejo Osnovno šolo Cirkovce, želim, da bi se v njej počutili lepo in se skrbno ter zavzeto učili. Učiteljicam, učiteljem in ostalemu strokovnemu osebju pa mnogo marljivih in pridnih učencev, da bodo spomini na dneve v šolskih učilnicah prijetni.

Za uspešno prehojene poti (daljše ali krajše) se iskreno zahvaljujem vsem, ki ste kdajkoli soustvarjali življenje šole. Hvala vsem zaposlenim, staršem, učencem, krajanom in krajanom, Občini Kidričevo, ki vsak na svoj način skrbite za učni proces in samo šolo ter ji dajete energijo, da lahko živi in se razvija še za mnoge generacije.

Naša pozitivna naravnost, strokovnost, razumevanje in usmerjenost v skupne cilje nas vodijo na še dolgo in odgovorno pot, da opravimo svoje poslanstvo.

Naši šoli pa želim vse najboljše za njenih častitljivih 230 let.

Ravnateljica Ivanka Korez

Dobri temelji za prihodnost

Misel o tem, da je za razvoj cesarstva pomembno tudi znanje, je uresničila že cesarica Marija Terezija, ko je pred 241 leti uvedla splošno šolsko obveznost. Tako je od ustanovitve minilo dolgih 230 let, ko so prag Osnovne šole Cirkovce prestopili prvi učenci. Od tedaj je šola sprejemala znova in znova nove generacije, ki jim je pomagala na poti do največjega zaklada – znanja. Spremljala jih je skozi obdobje otroštva in mladosti ter jim na tej poti pomagala, da so prestopili težave in stopili v samostojno življenje svojim sanjam naproti.

V času, ko praznuje šola, po navadi brskamo po preteklosti, listamo stare kronike, iščemo odgovore na vprašanja in ob tem zaključujem, da je spoštovanje in zaupanje v šolo danes pomembnejše kot kadarkoli prej. Vrednote šolske vzgoje in izobraževanja morajo ostati na trdnih temeljih, le-te moramo podpirati in se iz njih učiti tudi starši. Sodelovanje staršev in šole mora biti složno, rasti mora z zaupanjem in sodelovanjem. Tako bomo s skupnimi močmi in usklajenim ravnanjem načrtovali uspešno prihodnost otrok, ohranjali vrednote šole, spodbujali pridobivanje znanja ter zagotovili, da se nam za prihodnost svojih otrok ni bati.

Ob dolgi zgodovini šole v Cirkovcah in njenem praznovanju 230 let obstoja, lahko ponosno zremo v preteklost. 230 let je dolgo obdobje. Vsem, ki ohranjate njeno bit, se iskreno zahvaljujem. Vse ostale pa vabim, da se, kadarkoli se ponudi priložnost, aktivno vključite v sodelovanje in pomoč šoli. Tako bodo, kot mi danes, v daljni prihodnosti s ponosom zrl v preteklost.

Anton Leskovar,

župan Občine Kidričevo

Zgodovina Osnovne šole Cirkovce

Šola v Cirkovcah je bila ustanovljena leta 1786. Prva šolska stavba je bila lesena in je stala sredi vasi nasproti cerkve. Bila je enooddelčna za 60 učencev. Šolski okoliš je obsegal vasi kot danes in še vas Gorico, ki danes ni več v našem šolskem okolišu. Popis stanja v šolstvu za leto 1811 poroča, da je v župniji Cirkovce prostorna stavba, imajo učitelja pomočnika in preko 40 učencev. Pouk za dečke in deklice je skupaj, imajo verouk, učijo pa se tudi pisati brati in računati. Glavni vzrok za slab obisk pouka pa je velika potreba po delavcih pri kmetih in zemljiških gospodih (Pogled nazaj 2006).

Leta 1869 je šolstvo prevzela država ter uvedla šolsko obveznost za vse otroke do 14. leta starosti. Šola je postala dvoooddelčna. Leta 1872 je prvotno šolsko poslopje, ki je bilo pri cerkvi, pogorelo in že naslednje leto je bila sezidana nova šola. Pouk je vse do leta 1886 potekal v nemškem jeziku.

Stara šola sredi vasi je postala pretesna in leta 1900 so zgradili novo šolsko poslopje na koncu vasi. Šola je takrat prerasla v pet oddelčno.

Šola v začetku 20. stoletja

Pred drugo svetovno vojno je bilo v šolo vpisanih 314 šoloobveznih otrok. Šolsko poslopje je bilo lepo urejeno, poučevalo pa je 7 učiteljev. Pod vodstvom upravitelja Iva Jančiča so se začele razvijati tudi številne izvenšolske dejavnosti, od gospodinjskega in šiviljskega tečaja, pevskega zbora, do številnih delovnih akcij. Ljudje so čutili, da potrebujejo šolo in da je njihova (Šolska kronika 1945–1977).

Med vojno ni bilo napredka, ponovno se je poučevalo v nemškem jeziku. Šolska zgradba je ostala cela, le vse slovenske knjige so zgorele na grmadi. Po vojni so imeli učitelji velike težave, ker je bila večina otrok nepismenih, saj so se nemški učitelji trudili, da bi jih ponemčili, in tako večina otrok na koncu ni znala ne nemško ne slovensko. V šolskem letu 1946/47 se je pričel redni pouk z upraviteljem Lojzeto Knafelcem. Šola je postala sedemletna in jo je obiskovalo 293 učencev. V šolskem letu 1952/53 so prvič temeljito obnovili šolsko stavbo in obnovili električno napeljavo ter napeljali vodovod. Zamenjali so tudi vsa okna. Denar za

obnovo so zbrali vaščani. Uvedli so osemletno učno obveznost. Šola je bila središče kulturnega življenja v kraju. Učitelji so pripravljali proslave ob vseh državnih praznikih, med drugim so uprizarjali tudi gledališke igre, ki jih je režirala učiteljica Julijana Jevševar. Zelo uspešna je bila igra Sneguljčica. V zimskem času so izvajali tudi številne tečaje za krajanje: kuharski tečaj, gospodinjski tečaj, tečaj protiletalske zaščite, tečaj ženske predvojaške vzgoje ...

V šolskem letu 1959/60 je zaživela šolska kuhinja. Večina učencev ima od takrat malico v šoli. Počasi je začel ob šoli nastajati šolski vrt, kjer so pridelali veliko zelenjave za potrebe šolske prehrane (Šolska kronika 1945–1977).

V letih 1968–70 se je pričel delni predmetni pouk in bili so tudi prvi začetki male šole. Šolsko leto 1974/75 je bilo zaznamovano s smrtjo dolgoletnega ravnatelja Alojza Knafelca in novo dolžnost ravnatelja je prevzel takratni učitelj na šoli Bogomir Jurtela. V tem letu so potekale intenzivne priprave na samoprispevek za gradnjo nove večnamenske dvorane ob šoli, vrtca in kuhinje z jedilnico ter stanovanj. Pričela pa so se tudi že prva gradbena dela. Ravnatelj je bil predsednik gradbenega odbora, učiteljice pa so prihajale ob sobotah in nedeljah, da so kuhale za delavce, učenci so zlagali opeko in pomagali pri lažjih delih.

V šolskem letu 1977/78 so prestopili prag vrtca prvi otroci. Ob občinskem prazniku pa je bila uradna otvoritev Doma krajanov Cirkovce, v katerem je bila za tedanje čase sodobno urejena telovadnica za pouk športne vzgoje. Ker pa je telovadnica imela tudi velik oder, ki je omogočal kvalitetne kulturne prireditve, se je na šoli začela sezona vrhunskih dramskih uprizoritev učencev, ki jih je režirala učiteljica Mara Urih, pri organizaciji pa so ji pomagali vsi učitelji na šoli. Naj omenimo le nekatere igre (Mačeha in pastorka, Uboga Ančka, Princeska in pastirček, Jurček, Pika Nogavička ...). Na šoli je uspešno deloval tudi pevski zbor.

Leta 1982 je začel voziti prvi šolski avtobus, ki še danes vozi v šolo učence, ki so od šole oddaljeni več kot tri kilometre. V šolskem letu 1986/87 je bil ob zobni ambulanti urejen tudi prostor za računalniško učilnico. Učenci so se seznanili s prvimi osnovami računalništva na računalnikih Commodore. Kasneje je bila računalniška učilnica začasno urejena v garsonjeri, v shrambi, ki je merila 22 kvadratnih metrov, pa je našla prostor knjižnica.

Oktobra 1994 je bil svojemu namenu predan nov prizidek, v katerem sta bili učilnici za tehnični pouk in kemijo, vendar je manjkala sodobna laboratorijska oprema, ki bi omogočala izvajanje najsodobnejših oblik in metod praktičnega dela.

Septembra 2001 se je upokojil dolgoletni ravnatelj OŠ Cirkovce Bogomir Jurtela. V šolo Cirkovce je prišel kot mlad učitelj leta 1961. Po izobrazbi je bil učitelj likovne vzgoje. Čeprav je na svoji poklicni poti poučeval številne predmete, je najbolj užival pri poučevanju likovnega pouka, ki ga je poučeval vse do leta 1993. Kot ravnatelj pa je Osnovno šolo Cirkovce uspešno vodil dobrih 25 let, in sicer od leta 1975 do 2001. Največ moči je posvetil reševanju prostorske problematike, ki je velikokrat onemogočala kvalitetno izvajanje pouka. Bil je pobudnik izgradnje doma krajanov s telovadnico in vrtca. Prizadeval si je za uvedbo enoizemskega pouka in kvalitetno izvedbo predmetnega pouka. S prizidkom k šoli so bili izpolnjeni pogoji za izvajanje praktičnega in eksperimentalnega dela pri naravoslovnih predmetih. V tem času se je šola ponašala tudi z velikim šolskim vrtom, in sicer skromno, a za tiste čase zelo napredno računalniško učilnico. Plod njegovih prizadevanj je pričetek postopkov za izgradnjo nove večnamenske dvorane in prenovo stare šole. Otvoritev le-teh pa je pričakal v pokoju.

Kolektiv z ravnateljem Bogomirjem Jurcelo

V tem letu je postala vršilka dolžnosti ravnatelja Ivanka Korez, ki je do tedaj opravljala delo svetovalne delavke in knjižničarke, naslednje leto pa je za obdobje petletnega mandata prevzela dolžnosti ravnateljice. V tem letu se je začelo uvajati opisno ocenjevanje v prvem razredu, uvedla je šolsko spletno stran, kjer lahko starši, učenci in drugi uporabniki najdejo informacije o delu na šoli.

Leta 2001 je Občina Kidričevo začela z gradnjo sodobne telovadnice z vsemi spremljajočimi objekti ob OŠ Cirkovce.

Ob kulturnem prazniku, 8. februarja leta 2003, je bila otvoritev večnamenske dvorane, ki jo uporabljajo učenci za pouk, pa tudi ostala športna in kulturna društva za svoje delo. Odprtja dvorane se je udeležil tudi tedanji minister za šolstvo, znanost in šport dr. Slavko Gaber. V šolskem letu 2002/03 so se učenci in vsi delavci šole aktivno vključili v dva projekta: Eko šola kot način življenja in Unesco šola. Njun osnovni namen je pozitiven odnos do narave in okolja ter gradnja dobrih medsebojnih odnosov.

V šolskem letu 2003/2004 se v vse šole v Sloveniji začne uvajati devetletno osnovnošolsko izobraževanje, tako se tudi v Osnovni šoli Cirkovce v tem letu prične z uvajanjem programa devetletne šole v 1. in 7. razredu. Novost, ki jo je prinesla devetletka, je bila, da so prvič začeli obiskovati osnovno šolo učenci stari 6 let. V prvem razredu nekaj ur učiteljici pomaga tudi druga strokovna delavka. Osnovnošolsko izobraževanje se je razdelilo na triletja: 1., 2., in 3. razred – I. triletje, 4., 5., in 6. razred – II. triletje ter 7., 8., in 9. razred – III. Triletje. V I. triletju spremlja učence ista učiteljica. Znanje učencev se v tem obdobju ocenjuje opisno. Za vse predmete so potrjeni novi učni načrti. Podobno kot v ostalih evropskih državah učenci začno z učenjem prvega tujega jezika v 4. razredu. V III. triletju se je začela izvajati zunanja diferenciacija pri nekaterih predmetih, učenci pa se morajo odločati tudi med različnimi izbirnimi predmeti.

Oktobra 2003 se je začela gradbena prenova stare večnamenske dvorane in šolske kuhinje ter prostorov vrtca. V teh prostorih so začeli nastajati nova šolska kuhinja, jedilnica, knjižnica, računalniška učilnica in nekaj učilnic za pouk. Hrana za učence se je pripravljala v kuhinji OŠ

Kidričevo, od koder so jo vozili, učenci pa so malicali v učilnicah. Pouk je v šolskem letu 2003/2004 potekal nemoteno. Pouk je potekal tudi ob sobotah, tako da se je šolsko leto končalo že 5. junija 2004. Takrat se je začela prenova stare šolske zgradbe.

Šola danes

Otvoritev novih in prenovljenih prostorov s ponovno prisotnostjo ministra za šolstvo dr. Slavka Gabra je bila v septembru 2004. Novo šolsko leto se je tako začelo v obnovljenih in novih prostorih, kar je prineslo boljše delovne pogoje vsem, tako učencem kot delavcem šole. Šola je prenovljena in prirejena za devet oddelkov. Prostorji so večji in svetlejši, najvidnejša sprememba je bila v novi knjižnici in računalniški učilnici, ki sta do takrat delovali v resnično nemogočih razmerah.

Vsi prostori so tudi sodobno opremljeni, nabavljeno je bilo veliko učnih pripomočkov, ki pripomorejo h kvalitetnejši izvedbi vzgojno-izobraževalnega dela. Z ureditvijo kabinetov so se bistveno izboljšali delovni pogoji učiteljev.

V aprilu 2006 smo obeležili 220-letnico šolstva v Cirkovcah. V ta namen smo imeli več prireditev. V goste smo med drugim povabili nekdanje učitelje šole in nekaj znanih in uspešnih učencev. Med drugimi so nas obiskali Anton Brglez, ustanovni član FS Vinko Korže, Zdenko Kodrič, novinar in pisatelj, Vinko Pišek, pilot, Dani Lačen, računovodja v TALUM-u, Matjaž Pernat, državni reprezentant v plavanju. Na osrednji prireditvi pa nas je s svojim obiskom počastil tedanji minister za šolstvo in šport dr. Milan Zver.

V šolskem letu 2007/2008 smo navezali stike z OŠ Grigor Prličev iz Ohrida. Naše sodelovanje je več let potekalo v okviru izmenjav učencev in strokovnih delavcev.

Pojavljajo se trendi vključevanja šol v projekte, ki jih razpisuje Evropska unija. V okviru razvoja človeških virov in vseživljenjskega učenja smo izvajali projekt Nasilje je »out« mi smo »in«. Našemu projektu se je priključilo še 10 osnovnih šol. Naslednja leta smo in še izvajamo naslednje projekte z razpisov Evropskih socialnih skladov: zdrav življenjski slog, popestrimo šolo, dvig socialnega in kulturnega kapitala, shema šolskega sadja.

Avgusta 2012 je Občina Kidričevo z novim Odlokom o ustanovitvi Javnega zavoda Osnovna šola Cirkovce k osnovni šoli priključila tudi pet oddelkov vrtca, ki je lokacijsko ob šoli že od leta 1977, v tem letu pa je postal tudi njen organizacijski del. Za strokovne delavke vrtca to ni bila večja sprememba, saj je organizacija dela zanje ostala enaka. V okviru enot vrtca Cirkovce in

Kidričevo deluje gledališka skupina Žogice. Ker je bil vrtec, kot že nekaj let prej, tudi v tem letu za vse potrebe predšolskega varstva pretesen, je bila ena skupina predšolskih otrok v prostorih šole.

V zadnjem desetletnem obdobju imamo na OŠ Cirkovce zelo dobre pogoje za delo. Prizadevamo si, da bi učencem omogočili čim kvalitetnejši pouk, temelječ na sodobnih metodah in oblikah dela. Vse to od učiteljev zahteva nenehno izobraževanje in dodatno usposabljanje. Organiziramo tudi pester program nadstandardnih dejavnosti, kot so šole v naravi, plavalni tečaji in fakultativni pouk. Nenehno skrbimo za pestre pristočasne dejavnosti učencev, saj so v šoli organizirane številne izven šolske dejavnosti, ki jih vodijo naši strokovni delavci in zunanji izvajalci. Zelo dobro sodelujemo z Občino Kidričevo in društvi ter gospodarskimi subjekti, ki delujejo na našem področju. Vključujemo jih v naše delo in jim tudi mi popestrimo njihove dejavnosti.

Trenutno se šola ponaša z dvema nazivoma: mednarodna UNESCO šola in kulturna šola. V letošnjem šolskem letu pa smo prejeli tudi bronasti znak policije za sodelovanje pri krepitevi varnosti.

V šolskem letu 2015/2016 je na OŠ Cirkovce v desetih oddelkih vpisanih 194 učencev.

Število oddelkov v šolskem letu 2015/2016:

	1. r	2. r	3. r	4. r	5. r	6. r	7. r	8. r	9. r	skupaj
vsi oddelki	2	1	1	1	1	1	1	1	1	10

Učenci po spolu in razredih:

	VSI	1. a	1. b	2. a	3. a	4. a	5. a	1.-5.	6. a	7. a	8. a	9. a	6.-9. r
MOŠKI	97	8	7	16	12	4	9	56	13	11	6	11	41
ŽENSKE	97	8	8	12	13	13	12	66	10	6	8	7	31
VSI	194	16	15	28	25	17	21	122	23	17	14	18	72

Kadrovska zasedba v tem šolskem letu je sledeča:

STROKOVNI DELAVCI OSNOVNE ŠOLE

Razrednik	Ime in priimek	Opravlja delo
	Ivanka Korez	ravnateljica
1. a	Suzana Menoni Planinšek	razredni pouk
	Vesna Simonič	strok. delavec v 1. razredu,
1. b	Janja Kosar	razredni pouk
	Marija Jurtela	strok. delavec v 1. razredu,
2. a	Metka Kaiser Vesna Černjak	(do december 2015) (od december 2015)
3. a	Liljana Brglez	razredni pouk
4. a	Milada Skuber	razredni pouk
5. a	Polona Lešnik	razredni pouk, TJA
6. a	Jožica Jurgec	FIZ, TIT, NAR
7. a	Ivanka Čeh	NAR, BIO, KEM, knjižničarka, POK
8. a	Mira Pernat Bračko	GEO, ZGO
9. a	Petra Oblak	TJA, TJN
	Tina Brglez	MAT
	Tomaž Grobelnik	MAT
	Petra Žunko Jerneja Kuraj	SLJ (do februar 2016) SLJ (od februar 2016)
	Nastja Bat	SLJ, TJA, ŠNO
	Simon Vidovič	ŠPO
	Marjan Krajnc	GUM, DKE, pevski zbor
	Tatjana Novak	LUM, GOS, organizatorica šolske prehrane (na sliki manjka)
	Tomaž Vindiš	zdrav življenjski slog,
	Ivan Kojc	organizator informacijskih dejavnosti
	Karmen Mandl	psihologinja (na sliki manjka)
	Andreja Zagoršek	specialna pedagoginja

Kolektiv strokovnih delavcev 2015/2016

TEHNIČNO OSEBJE

Marija Ciglar	računovodkinja
Mojca Čurin	poslovna sekretarka in računovodkinja
Marta Gojkovič	kuharica
Stanka Lah	kuharica
Marjetka Auer	kuharica
Janez Kmetec	hišnik
Marjetka Goljat	čistilka
Jožica Premzl	čistilka
Andreja Verlak	čistilka
Dunja Krajnc	čistilka (na sliki manjka)

Kolektiv tehničnega osebja 2015/2016

Od začetka šolstva v Cirkovcah pa do danes se je marsikaj spremenilo. Šola pa še vedno ostaja hiša učenosti za nove generacije.

Ivanka Korez

Oko spomina seže daleč

Moji spomini

Bila je še Kraljevina Jugoslavija in v tistem predvojnem času sem »pibrcał« na ta svet.

Nisem živel daleč od šole v Cirkovcah, saj je bila moja rojstna hiša kar soseda šole. Očeta so odpoklicali v nemško vojsko, zato je mama služila s kuhanjem učiteljem. Da ne boste mislili, da vam želim pripovedovati pravljice, vam po resnici povem, da sva bila s sestro velikokrat lačna in samo dobrosrčnim sosedom Najdičevim gre zahvala, da smo imeli vsaj nekaj mleka. Ves vojni čas je bilo tako. Naš ar zemlje na vrtu je bil premalo, da bi primerno preživeli. Mama je večkrat morala na delo, da smo lahko odplačali stanovanje.

Lepo po osvoboditvi sem stopil v prvi razred. V razredu nas je bilo 36. A glej ga zlomka, kmalu so nastopile težave. Nekateri učenci so bili od nas najmlajših tudi do 4 leta starejši in tudi za glavo višji. Pravili smo jim ata. To je bilo za mene takoj usodno. Po enem od mojih izzivanj, me je eden od teh »atijev« zgrabil, dvignil in me vrgel v staro lončeno peč. Stena peči se je vdala in pristal sem v notranjosti. Učiteljica je mene in mojega sošolca takoj odpeljala k ravnatelju v razred, kjer je bilo 52 učencev od 5. do 8. razreda. Vsi so strmeli v naju in se smejali moji obarvanosti. Moj sošolec jih je takoj dobil okrog ušes. Ko je nekajkrat počilo po njegovih licih, me je zgrabila panika. Skočil sem na stol, mizo, ki je stala tesno ob odprtem oknu, in čez okno v svobodo. Stekel sem domov v skedenj ter se skrila v seno. Drugi dan nisem več hotel v šolo. A kaj, ko je učiteljica vse ob kosilu povedala mami. Iz previdnosti sem poslušal na drugi strani postelje. Ko je mama pobrala metlo, sem se splazil pod posteljo in jo ucvrl na prostrano dvorišče. Vse do večera nisem upal v hišo. Šele ko je prišla domov teta Julka, sem se skrila za njena široka krila in čakal v zavetju, da se mama ohladi.

V šolo nisem smel pred tem, dokler se v našo kuhinjo ni zaslišal šolski zvonec. Šele takrat sem smel zdirjati v razred, kamor sem uspel priti pred učiteljico in imel sem še čas pocukati kakšno sošolko za lase. Seveda me je takoj zatožila in že sem lahko razmišljal, kako bo doma.

Ob strogi učiteljici nam ni bilo nobene milosti. Ker sem krščen za Bogomirja, se je to ime zdelo moji prvi učiteljici predolgo. Ko smo tako sedeli pri kosilu, je predlagala, da naj bom raje Dani. Meni je bilo vseeno, a mama, tete in sosedje so se takoj strinjali z novim imenom in postal sem Dani.

Ob vzornem poučevanju je učiteljica Mena zahtevala veliko od učencev. Mene je postavila na oder in jasno rekla: »Ti moj Dani, jutri pride časopis Večer in če ne boš gladko prebral prve strani, se vidiva še eno leto.« Tisto noč sem sanjal, kako me časopis omotava in požira. Ves pokoren sem čakal trenutek velikega branja. Prišel je Večer in na nizkem odru pred razredom me je zakril še tiskarsko dišeči časopis. Najprej se mi je stemnilo, nato so plesale črke. Zdramil me je glas učiteljice Mene: »No, Danek bo kaj?« Požrl sem slino in kot iz topa prebral uvodni članek. Dobil sem petico in vesel zdirjal vse do potoka. Nato so ob dobrih ocenah mirno tekli moji učni dnevi.

V četrtem razredu me je poučevala še strožja učiteljica Julijana. Tu pa ni bilo dovolj biti dober, moral si blesteti, če si hotel dobiti odlično. Ob tej učiteljici sem se začel zares učiti. Pri njenem pouku je bil zmeraj vzoren red in vladala je tišina. Ko je opazila, da sem večkrat ob besedilu v zvezku kaj narisal, mi je rekla, naj narišem kravo. Vsem je bila zelo všeč in od tedaj sem ob njeni razlagi kar pogosto risal tabelske slike. V meni se je začela prebujati vse bolj goreča želja po risanju. V peti razred nižje gimnazije smo se v Ptuj vozili z vlakom. V razredu je bilo kar nekaj slikarsko talentiranih sošolcev in tako je v meni še bolj zagorela slikarska strast. Srečen sem bil, če je katera mojih slik bila razstavljena na steni. To so bili odločilni trenutki za izbiro moje poklicne poti.

Vpisal sem se na učiteljske v Mariboru. Ob vseh mladostniških radostih sem najlepše ure preživel s sošolci, ki so bili veliki slikarski talenti. Skupaj smo ustvarjali in modrovali o mogočni slikarski umetnosti. V petem letniku študija smo imeli nastope na »vadnicah«. Po material sem moral k razredni učiteljici. Na moje in njeno veliko presenečenje je stala pred mano učiteljica Mena. Objela sva se, ona pa je rekla: »Moj Dani, moj prvi učenec.«

Prvi dnevi mojega poučevanja so stekli na Osnovni šoli Hajdina. Bil sem zagnan, mlad učitelj, ki je moral poučevati vse, kar je ostalo na šoli. Po odsluženem vojaškem roku sva bila skupaj z ženo Ljudmilo sprejeta v službo v Osnovno šolo Cirkovce. Poučevala sva dopoldan in popoldan, kljub temu sva se vpisala na Pedagoško akademijo, žena razredni pouk, jaz pa likovno smer. Kljub obilici dela in gradnji hiše sva končala študij. Ker je bilo za učitelja likovnega pouka na manjši šoli premalo ur, sem iskal še dopolnjevanje na sosednji šoli v Kidričevem. Tako sem na obeh šolah poučeval likovno umetnost kar 5 let. V Cirkovcah sem imel kar nekaj nadarjenih, delovnih in zagnanih učencev. Prostovoljno smo veliko popoldnevov ročno tiskali grafike. Ustvarjali smo glasilo *Naše polje*. Grafike smo pošiljali na različne natečaje in takratne jugoslovanske časopise in znana glasila. Na natečaju *Male novine* smo dosegli prvo mesto. Za nagrado smo bili z učenci ves teden v takrat svetovno znanih Hlebinah, kjer je bil center jugoslovanskih »naivnih« umetnikov, s katerimi smo se srečali. To je bilo nepozabno doživetje za vse življenje.

Leto 1975 pa je bilo prelomno tako zame kot za šolo. Zaradi nenadne smrti takratnega upravitelja Slavka Knafeljca je šola potrebovala novega vodjo. Tako sem tega leta postal ravnatelj Osnovne šole Cirkovce. 25 let sem se kot ravnatelj trudil stopati v korak s časom. Prevezel sem mnoge pedagoške in gradbene obveznosti. Začeli smo razmišljati, kako dati šoli sodoben utrip. Razmišljali smo o novi telovadnici, vrtcu, kuhinji, jedilnici ... Ob pomoči krajevne skupnosti smo uvedli krajevni samoprispevek in s pomočjo nadvse delovnih in ustvarjalnih krajanov smo začeli graditi telovadnico, ki je bila istočasno tudi gledališča dvorana. Tri leta smo zidali vse sobote in nedelje s prostovoljnim delom krajanov in učiteljev šole. Vedno se je odzvalo veliko ljudi. Z vaškimi mojstri smo zidali in betonirali, le za večja dela smo najeli stroje. Neverjetno je bilo videti dolgo kolono traktorjev, ki so prostovoljno navažali gramoz iz Gramoznice v Starošincah. Nihče ni spraševal o kakršnemkoli nadomestilu. Vse je teklo spontano, v želji, da bo otrokom lepše, in da bo bolj primerno za pouk. Učiteljice so vsako soboto in nedeljo kuhale kosilo za prostovoljce. Imeli smo neverjetno enoten tim, ki je vodil gradnjo. Srce in motor te gradnje je bil Maks Medved, ki je usmerjal finance, vodil nabavo materialov in velikih tehničnih del. Koordinacijo drugih del sem vodil sam kot ravnatelj, v veliko pomoč pa so nam bili še Alojz Draškovič, Milan Munda, Jani Baštevč, Zdenko Kodrič in vodstvo RTP Cirkovce. Takrat nismo razmišljali o nevarnostih in težavah, ki bi nas lahko doletele, ampak smo samo delali in v tem videli napredek. Zato smo dobili tudi državno priznanje kot najbolj delovna in enovita krajevna skupnost v državi.

V tem času smo dobili tudi novo centralno kurjavo za prostore v stari stavbi šole. Še je živ spomin na prve dni mojega ravnateljstva, ko je iz ene dotrajane lončene peči začelo goreti. Le takojšnji akciji gasilcev iz Jablan gre zahvala, da šola takrat ni pogorela. Najbolj vesele nove pridobitve pa so bile naše čistilke, saj jim ni bilo potrebno v službo ob 3. zjutraj, da so zakurile vse peči po šoli. Težavo s celodnevnim poukom smo rešili sami in tako s hišnikom predelali velike razrede v manjše.

Tako smo pridobili toliko učilnic, da smo lahko imeli pouk v dopoldanski izmeni, popoldan pa dodatne dejavnosti. Na šoli je zaživel dramski krožek. Z neverjetno energijo ga je vodila Mara Urih ob pomoči Majde Premzl. Premnoge igre so zaživele z njeno režijo in mali umetniki – igralci so bili veličastni. V kolektivu smo se spontano odločili, da uvedemo abdomna. Vsi učitelji so šli na dom k ljudem in prebivalci so velikodušno sprejeli našo ponudbo. Na našem odru so zaigrali eminentni slovenski igralci. Predstave so se vrstile in vsi začetniki smo veseli, da abonma pod okriljem dramske sekcije Prosvetnega društva Cirkovce še živi. Na šoli pa so zaživele še mnoge druge dejavnosti. Ena izmed pomembnejših je otroška folklorna skupina, katere vodenje je za Slavo Knafelj prevzela Marija Jurtela, ki je s svojo inovativnostjo folkloro popeljala na državno raven in tudi izven nje. Dvakrat smo odpotovali v daljno Turčijo in se uspešno predstavili na velikem mednarodnem otroškem festivalu. V 80. letih prejšnjega stoletja je bilo na šoli veliko proslav. Kvaliteto le-teh so učitelje popeljale v zavidljive višine. Sodelovale so prav vse in ob vodstvu Kristine Bauman pokazale najboljše. Nepozaben je bil tudi pevski zbor pod vodstvom Zlatke Miklošič.

V tistem času smo veliko delali na šolskem vrtu in s tem znižali ceno malicam in kosilu. V prikolicah na dvorišču smo imeli zobozdravnika. Organizirali smo številne šole v naravi, od plavanja do smučanja, ki so se jih udeleževali vsi učenci. Ker otroci niso imeli smučí, smo skupaj z učitelji organizirali veselico v dvorani, kjer smo zbirali namenska sredstva za smučarsko opremo, ki smo jo z izkupičkom lahko tudi v celoti nabavili. Zelo aktivno so bili tudi mladi raziskovalci pod vodstvom Metke Kodrič, ki so se izkazali z različnimi raziskovalnimi nalogami, ter se s predstavitev vedno vrnili z odličnim mestom, pohvalami in novimi načrti. Na šoli je bilo še marsikaj: prometniki, bančniki, vrtnarji, čebelarji, šahisti, strelci, razni športniki ...

Čas je tekkel in v učni proces so kapljale premnoge novosti. Računalniki so vse bolj osvajali pouk in otroke. Začelo se je računalniško opismenjevanje otrok, ki so napredku hitro sledili, in delavcev, ki smo se na nove načine morali šele navaditi. Prvi računalnik smo dobili v tajništvu in računovodstvu, kjer je preišljeno in strokovno za naše finance ter nemoteno organizacijo dela skrbela Marija Lamberger.

V letu 2001 je bila zgrajena nova telovadnica in nato še obnovljena šola, ki je danes moderna in vpeta v nov čas. Učenci so dobili novo tehnologijo in na razpolago so jim bile moderne učne metode. Vse to smo sanjali in si dolgo želeli učitelji na naši stari šoli, na katero nas danes spominja pročelje starih minulih dni.

Bogomir Jurtela

Moji prvi dve

Začetek je bil nenavaden. Po dveh tednih v prvem razredu sem moral ostati doma. Tako so odločili učitelji in to povedali staršem. Seveda tega nisem razumel, sedaj pa vem, da zato, ker sem bil mlajši od sošolcev, bilo me je sram in pred njimi sem se skrival. Naslednje leto sem lahko pokazal svoje navdušenje nad šolo, sošolci in učiteljico. Pri risanju sem se zelo trudil. Ko sem narisal premajhnega polža, sem dobil packo, udarec s palico po dlani. Spomin na ta dogodek je še zelo živ, saj sem občutil krivico.

V drugem razredu sem doživel nekaj lepega. Za odličen uspeh sam bil nagrajen s knjigo pravljic. To je bila moja prva knjiga. Ker knjižnice v šoli ni bilo, in ker knjig moja starša nista imela, sem si zelo želel, da bi imel svoje knjige. Starše sem večkrat prosil zanje. Ko smo na Ptujju kupovali šolske potrebščine za tretji razred, me je doletela sijajna priložnost: lahko sem si izbral knjigo v papirnici blizu tržnice. Spomnim se, da je bila knjiga na najvišji polici. Ko sem jo doma dodal tisti, ki sem jo dobil v drugem razredu, sem imel na polici že dve svoji knjigi. Označil sem ju z številčkama ena in dve. Želja po knjigah je bila velika, rad sem bil sam in sem bral.

Moja najljubša predmeta sta bila slovenščina in nemščina. V osmem razredu sem smel pred razredom in učiteljem slovenskega jezika prebrati šolski spis. Bil sem navdušen in to mi je veliko pomenilo. Nisem pa se zavedal, da je to moj skriti talent.

Nenavadno je še to, da se v šoli nisem samo učil, ampak sem jo tudi čistil. Z mamo, ki je bila čistilka v šoli, sem od četrtega do osmega razreda pometal razrede in hodnike, brisal prah po klopeh in praznil koše za odpadke, pozimi prinašal premog in drva k lončnim pečem, da o odnašanju pepela iz peči, žaganju drv in struganju parketa sploh ne govorim. To je bila moja prva služba.

Nenavadno v šoli je bilo tudi to, da smo učenci obdelovali velik vrt in prodajali zelenjavo. Bolj kot delo na vrtu sta nas navduševala šport in šah. Moj največji dosežek je bilo tretje mesto v šahu na šoli. Dobro sem skakal v višino in bil med boljšimi v rokometu. Posledice te igre so še vedno opazne na mojem nosu.

To so moji najbolj živi spomini na osnovno šolo. V življenju sem se največ naučil sam, iz knjig. Sedaj jih imam veliko in med njimi sta še vedno moji prvi dve. V knjigah je veliko imenitnih zgodb, nekaj sem jih napisal tudi jaz.

Zdenko Kodrič, pisatelj

Šola, šola in še enkrat šola

Od kar pomnim, se je pri naši hiši zmeraj pogovarjalo o šoli. Mama je bila namreč učiteljica v OŠ Cirkovce, poleg nje je bila po izobrazbi učiteljica tudi teta, s katero smo živeli. Mama se je na pouk skrbno pripravljala, vsak dan je z izjemno lepo pisavo pisala priprave, potem pa sta jih s teto pregledovali, se spraševali, kaj bi bilo primerneje zapisati, kako napisati, da bo učencem lažje razumljivo in to se je dogajalo iz dneva v dan. Še posebej je bilo doma razburljivo, ko so se v šoli začele hospitacije ravnatelja in še bolj, ko se je razvedelo, da po okoliških šolah izvajajo inšpekcijo učiteljev s Ptuja ali celo iz Maribora. Mama se je večkrat spraševala, bo jutri prišel ali ne. Teta jo je kot prekaljena, upokojena učiteljica tolažila: »Saj si pa že toliko let učiteljica in dobro poznaš svoje delo, inšpektorji pa tudi nimajo časa na pretek.« Tako sem se s šolo srečal še preden sem zakorakal v hram učenosti.

Brezskrbna mladost se je zame končala z vstopom v malo šolo in potem v prvi razred. V pravo šolo nas je v plavem plašču sprejela tovarišica Slava Knafelc. V njenem razredu so bili stoli in mize majhni, primerni naši velikosti, meni to ni bilo všeč, ker so nas drugeci iz sosednjega razreda takoj začeli zafrkavali icki, icki. Tako smo se icki začeli učiti najprej male in velike črke, jih povezovati v besede, potem že v stavke. S prsti na rokah smo si pomagali pri računanju. Pri likovnem pouku smo male nerode večkrat polile liste papirja za risanje z vodo za pranje čopičev, kar je tovarišico razjezilo. Ker takrat še nismo imeli telovadnice, smo telovadbo imeli na šolskem igrišču ali pa v večjem razredu zraven zbornice. Pouk je potekal v dveh izmenah, nižja stopnja je imela pouk popoldan. Radi smo imeli malico, za njo je dobro skrbela kuharica Betika. Jeseni in spomladi, ko je vreme dopuščalo, nam je malico razdelila na šolskem dvorišču. Na studenec pred vrkami je prinesla veliko posodo čaja in zaboj kruha namazanega s pašteto. Otroci smo to hitro pojedli samo, da smo se še lahko malo lovili po dvorišču. Nekega dne me je med lovljenjem presenetil moj pes Runo. Kot blisk se je pojavil med množico učencev, ker je bil močan, je nekatere kar odrinil, da so popadali. Poiskal me je, se privil k meni, veselo migal z repom in zalajal od sreče. Učenci so se postavili okrog naju. Bil sem zelo ponosen, da sem lahko sošolcem pokazal svojega psa. Tovarišica Mara, ki je bila dežurna, je hitro opazila, da se nekaj dogaja na dvorišču. Runa je nagnala domov, mene pa v učilnico. Oba je dobro poznala, saj je bila moja mama.

V drugem razredu me je mama tudi učila, zato je bil ta razred zame nekaj posebnega. Zmeraj sem bil v dilemi, kako jo naj pokličem ali tovarišica ali mama. Po mojih pogostih napakah, me je doma posadila na stol in mi povedala: »Veš moj sin, ko smo doma, sem jaz tvoja mama, ko smo pa v šoli, sem pa jaz zate tovarišica in nič drugega.« Tega sem se potem vsa leta tudi držal.

V tretjem razredu se je osnovni šoli pridružila še Glasbena šola Karla Pahorja na Ptuju. Tako sem vsa leta do konca osemletke in še kasneje v srednji šoli obiskoval dve šoli. Včasih sem bil na glasbeno šolo kar jezen, vsi moji sošolci so lahko po vasi pobirali krompir za šolsko mlečno kuhinjo, jaz pa sem moral s klarinetom na Ptuj v šolo. Tretji razred sem si zapomnil tudi po tem, da so nas sprejeli v Pionirsko organizacijo, še bolj pa mi je ostala v spominu hrenovka, ki smo jo dobili pionirji v modrih hlačah, beli srajci, rdeči rutici okoli vratu in modri titovki na glavi.

V četrtem razredu sem pri pouku narave naredil veliko napako. Pri uri smo se učili o ježu. Tovarišica Majda me je povprašala, kaj bi jaz naredil, če bi ježka srečal na poti. Ker sem hotel biti frajer, in ker so mi bili kurenti kot maska zelo všeč, sem dejal, da bi naredil iz njega ježevko. Odgovor je tovarišico presenetil, s povišanim tonom je ponovila vprašanje. Takoj sem zaslutil, da odgovor ni bil najboljši.

Na peti razred me spominjata dva dogodka. Prvi je bil povezan z mojim nadaljnjim študijem. Tovarišici Milici, ravnateljevi ženi, sem povedal, da bo moj poklic učitelj narave in družbe. Nekaj takšnega kot ste vi, tovarišica, sem ji zatrdil. Drugi zelo vesel dogodek je bil, da so nam zimske počitnice podaljšali za en teden. Vzrok je bil v tem, da v tednu, ko smo imeli počitnice, ni bilo snega. Ko so se počitnice končale, pa je v noči iz nedelje na ponedeljek zametlo do 30 cm snega. Neverjetno, kako smo bili vsi veseli! Sam sem takoj postavil torbo v kot, si nadel smučič in juriš na smučanje po bližnjih gramoznih jamah.

Šesti, sedmi in osmi razred je bil čas, ko so se začeli prebujati hormoni. Dekleta so čez noč odrasla. Pri fantih je ta razvoj nekoliko zaostajal. Še posebej pri meni. Vsi fantje so že mutirali in jim ni bilo potrebno hoditi k pevskeemu zboru, moj glas pa se še nič ni spreminjal. Da bi bil podoben najbolj razvitim, sem se pretvarjal z nizkim tonom glasu in tako želel poudariti, da sem tudi jaz že v puberteti.

V tem času smo ustanovili glasbeno skupino in naš prvi veliki nastop je bil na zaključku vaje »Nič nas ne sme presenetiti«. Dobro smo se odrezali, zaigrali smo v nabito polni, novi telovadnici. Ravnatelj je bil ponosen na nas. Pohvalil nas je pred gosti iz ptujske občine, ki so spremljali vajo. Zaključek osnovne šole se je zelo hitro bližal. Valeta je bila skromna. V eni od učilnic smo malo sramežljivo zaplesali na pesem »Gala, gala, gala, život nije šala«, pojedli pripravljene narezke, spili malinovec in se odpravili na novo pot.

Moja izbira poklica potrjuje pravilo, da se zgodovina ponavlja. Po končani Pedagoški gimnaziji sem po odsluženju vojaškega roka nadaljeval študij na Pedagoški fakulteti, smer geografija in zgodovina. Še danes sem zaposlen v šolstvu. Za moj poklic lahko trdim, da je to poslanstvo, ki ga moraš nositi v sebi. Učiteljice in učitelji vsak dan vedno znova nastopamo pred zelo kritično osnovnošolsko in srednje šolsko mladino. Na kakšen način jih motivirati, kako jih pritegniti k učenju, ko pa je toliko vsega drugega bolj interesantnega, je posebnost pedagoškega dela. In vsakič, ko zapremo dnevnik in smo opravili uro, se moramo zavedati, da smo delček sebe pustili v razredu med učenci.

Včasih zanemarjamo dejstvo, kako veliko moč ima šola, da iz nebogljenega iceka ustvari sedaj devetošolca z znanjem branja, pisanja, računanja, z znanjem računalništva, angleščine, nemščine, biologije, kemije, geografije, zgodovine, fizike, glasbe, likovne in telesne vzgoje. Pri tem pa posameznika šola tudi vzgaja in mu daje vrednote Poštenosti, Iskrenosti, Olikanosti, Neustrašnosti, Iznajdljivosti, Radodarnosti. In če boste povezali velike tiskane črke, boste ugotovili, da se vrednote našega časa niso bistveno spremenile.

Kolektivu OŠ Cirkovce ob visokem jubileju čestitam in želim še mnogo uspešnih let z množico vedoželjnih učencev.

Davorin Urih, prof.

Spominski zapis o dramskem krožku v OŠ Cirkovce

Letos mineva 35 let od zaključka mojega šolanja na cirkovski osnovni šoli (1973–1981). Že več kot četrstoletja živim na Gorenjskem, med hribi, gorami, kjer je na vsakem koraku čutiti povezanost človeka z naravo.

Ko v muzejih (pa ne le v Slovenskem planinskem muzeju) predvajamo filme ter imamo pogovore o gorah, alpinizmu in vsem, kar je povezano s to tematiko, so naše dvorane polne. Veliko je prav domačinov – Gorenjcev, ki dihajo z gorskim svetom in življenjem v Alpah. Takrat me pogosto obide tisti znani občutek, ki me je navdajal ob polni cirkovski dvorani ob številnih kulturnih dogodkih in igrah. Če so hribi intuitivno blizu Gorenjcem, lahko trdim, da je kultura na podoben način blizu ravninskemu človeku na Dravskem polju, od koder sem doma. Kulturno dogajanje in predvsem soustvarjanje nas je večino spremljalo od najzgodnejših šolskih let. Za to so zaslužne naše učiteljice in učitelji (takrat tovarišice in tovariši) ter mentorji. Prepričana sem, da so njihovo delo, prizadevanja in neverjetna energija, ki so jo prenašali na učence, odločilno vplivali na naš življenjski slog oziroma na naše zanimanje. Med krožki, ki smo jih konec sedemdesetih let prejšnjega stoletja obiskovali na naši šoli, je zagotovo izstopal dramski krožek pod vodstvom Mare Urih.

Pričelo se je z razrednimi nastopi in s sodelovanjem na proslavah. V prvem razredu s tovarišico Slavo, ki je vodila tudi šolsko folklorno skupino, in v drugem s tovarišico Maro. V resnici se učiteljice Mare spomnim veliko bolj kot moje kasnejše mentorice dramskega krožka. Skorajda ne vem, kdaj se je pričelo nekoliko bolj zares, saj so si vsako leto (skozi vse šolsko leto) sledili nastopi z recitacijami, pevskim zborom, folkloro in ritmično gimnastiko ob kulturnih in drugih praznikih.

Naša mentorica Mara je v mladih znala prepoznati in prebuditi potencialne, da smo tisto najboljše znali in zmogli predstaviti v šolskih predstavah. V nas je verjela vse od prvega trenutka, ko še sami nismo bili prepričani, da bomo zmogli. Svojevrstno nam je znala predstaviti besedilo, da smo ga razumeli, znali izraziti, podoživeti in situacije prenašati v odrosko igro. Zaupala nam je od samega začetka in z vedno prekipevajočo energijo in hudomušnostjo, a hkrati resnostjo vodila bolj ali manj raztresene, okorne, neizkušene člane krožka. Prevzela je vlogo režiserke, scenaristke, kostumografinje, inspicientke in še marsikaj, zagotovo ob podpori sodelavcev šole.

Vaje so bile po pouku. Pričeli smo s sestankom in predstavitev izbrane igre, razdelila je vloge, nato so sledile bralne vaje, kaj kmalu smo delali že na odru, vključevala je glasbene, tonske in druge efekte, ves čas pa nam je izkazovala zaupanje in nas spodbujala. Čutili smo se povezane – postali smo igralska družina, ona pa nas je kot mati vodila in usmerjala k cilju: dobri predstavi.

Igrali smo »klasične« igre, v katerih so se prepletale različne usode junakov. Spomnim se svoje vloge Perpetue, vdove z dvema hčerkama, ki se je poročila z raztresenim vdovcem Zvezdogledom in tako dobila še pastorko. Bila je tragikomična zgodba ... Podobnih usod je polno v vsakdanjem življenju. Mi se takrat še nismo zavedali, mentorica pa zagotovo že, da publiki – našim ljudem, starejšim in mladim – s predstavo poleg sprostitve in odmika od vsakodnevnih težav prinašamo tudi priložnost za prepoznavanje človeških vrednot. Ločili smo pošteno od prevar, resnicoljubje od laži in dobroto od hudobije in nevoščljivosti.

V neki drami sem uprizorila deklico, ki je živelja s svojim očetom in ob nešteti tegobah pogrešala svojo mamo. Spomnim se prizora, ko sem odigrala presunljiv pogled na fotografijo mame. Primerno veliko fotografijo sem komaj našla v časopisu, saj ni bilo skenerjev in drugih pripomočkov. Ko sem med publiko v prvih vrstah videla objokane obraze žensk, sem vedela, da smo bili dobri, da je igra uspela.

Verjamem, da mi je prav tam naučena empatija prišla že mnogokrat prav tako na osebnem kot kariernem področju. In prav pomanjkanje empatije, ki smo se je mladi učili pri dramskem krožku, se danes kaže kot vedno večja ovira pri medsebojnem sporazumevanju in življenju v skupnosti.

Z dramsko dejavnostjo smo v začetku osemdesetih let nadaljevali v okviru Prosvetnega društva Cirkovce, v okviru katerega je delovala igralska skupina pod vodstvom režiserja Zdenka Kodriča. A to je že druga zgodba.

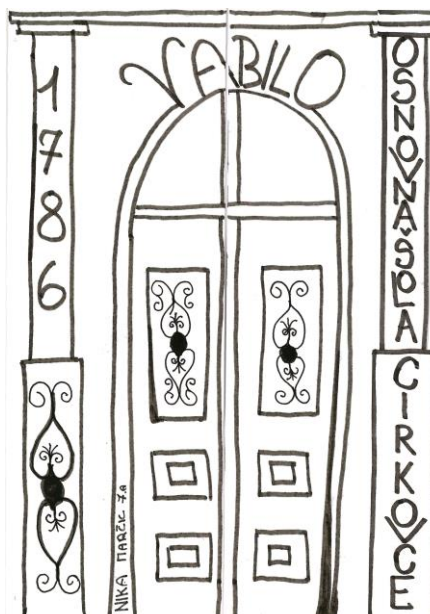
Imeli smo se lepo. Zato hvala mentorici in učiteljicam, ki so prav s svojo prizadevnostjo ustvarjale nepozabna doživetja v šolskih krožkih.

Vodstvu in delavcem šole, predvsem pa mojim učiteljicam iskreno čestitam ob obletnici.

Irena Lačen Benedičič

Žan Jurič, 7. a, Vabilo, flumaster

Nika Marčič, 7. a, Vabilo, flumaster

Lepi so spomini na OŠ Cirkovce. Začelo se je že davnega leta, ko sem kot šestošolka začela obiskovati pouk v tej šoli. Zgodaj zjutraj smo se stiskali k lončeni peči, se greli in si v deževnih in zimskih dneh sušili mokra oblačila. S kolesom je bila iz Župečje vasi kar dolga in naporna pot.

V šolo sem se vrnila kot mlada učiteljica slovenščine med svoje bivše učitelje. Najprej je bilo nekaj zadrege in zadržanosti, toda kmalu sem začutila pozitivno energijo kolektiva in postali smo zelo dobri prijatelji. Učenci so bili prijazni, spoštljivi in vedoželjni.

Koliko lepih spominov hranim na vsa svoja delovna leta! Nekaj je tudi slabih in težkih, a te skuša človek pozabiti.

Le težko dojamem, koliko se je v teh letih spremenilo. Najprej velike učilnice, pouk dopoldan in popoldan, nato pregrajene učilnice, dozidava tehnične delavnice, čudovite svetle kuhinje in jedilnice, nove telovadnice z odrom in še in še. Neprestano se je nekaj prenavljalo, gradilo, izboljševalo.

In vedno se je kaj spreminjalo tudi pri pouku. Štiri redovalne konference, nato tri, potem dve, veliko spraševanja, veliko ocen, nato vedno manj, pa preverjanja pa nivojske skupine, veliko spisov, kontrolnih nalog, nato preverjanja znanja in preizkusi znanja. Poznala sem vse sorodstvene vezi svojih učencev, kolikokrat so me nasmejali s svojimi prigodami ali razžalostili z opisi svojih strahov, nesreč, bolečin. Z učenci sem prepotovala velik del Slovenije, spoznala lepote le-te. Nepozabno je bilo v Dubrovniku, kjer so bili učenci prvič v disku in plesali do onemoglosti, srečni v Taborski jami, ko je ugasnila luč, pa na Brionih, ko so občudovali živali, v Rašici nismo mogli pozabiti vodiča, ki je tako navdušeno govoril o Trubarju, da si moral poslušati, če si želel ali ne, pa nepozabno Pohorje, kjer smo iskali učence, ki so malo zašli, pa veliko let na poti domov pice v Žalcu. Kako sem si vedno oddahnila, ko je avtobus varno pripeljal v Cirkovce.

Prazniki, praznovanja, obletnice, otvoritve – proslave. Kako smo bili veseli, ko nam je uspelo navdušiti občinstvo v dvorani z besedo, plesom, gibom in pesmijo. Kakšni projekti z uigrano ekipo učiteljev in sposobnimi in marljivimi učenci!

Pa še čisto moji najlepši spomini. Ko sem se vrnila z dolge bolniške odsotnosti, se je začela temeljita prenova in dograditev prostorov. In leto 2004 – nova velika učilnica za slovenski jezik, lep velik kabinet, kjer sem se lahko v miru pripravljala na pouk in odlagala stvari, ki sem jih prej leta in leta tovorila domov. Kakšni pogoji za delo, kot v sanjah! In tako do leta 2012, ko sem se z veseljem upokojila. V vseh teh letih dela nisem obžalovala, da sem se odločila, da učencem približam slovenski jezik, da jih navdušujem, da odkrivajo lepote pisane besede, da spoznavajo literarne junake, da se srečujejo s pisatelji, da sami kaj napišejo, da se v znanju pomerijo z drugimi, da tudi sami postanejo učitelji slovenščine in nadaljujejo moje delo.

Kristina Bauman

Moj spomin na šolska leta v Cirkovcah

Rumeno šolsko pročelje, ki je še ostalo iz časov, ko sem gulil klopi v naši osnovni šoli, me vedno znova popelje nazaj. Prijetno je opazovati, da je šola šla s časom, ampak da je vseeno ohranila povezavo in spomin tudi na moj čas, ko sem prvič prestopil njen prag. Komaj verjamem, da je od takrat preteklo že 32 let.

Šolo sem začel obiskovati še kot pionir in živo se spomnim kurirčkove pošte ter pisem, ki smo jih prenašali od postojanke do postojanke. V kasnejših razredih smo si podajali po razredu drugačna sporočila, pa tudi kakšno ljubezensko pismo je že romalo iz rok v roke – in to pisma napisana na roko in okrašena s srčki.

Moram pa tudi omeniti občudovanje višjih razredov. Ko si pamž v prvih razredih, se ti zdijo »osmeci« pravi »asi«, ki vse obvladajo in so nasploh kul. Ko ti vstopiš v to kraljevsko leto, te seveda zanima in skrbi veliko drugih stvari kot pa ti mali otročaji, ki letajo okoli in pobirajo žoge.

Ena stvar, ki jo je naša šola še imela v takratnem času, je bil šolski vrt. Ta vrt je bil ogromen in lahko si mislite, da nismo bili ravno navdušeni, ko smo morali za kakšen športni ali drugi dan iti na vrt in tam delati. Danes je tam parkirišče za avtomobile.

Ko sem že pri športnih dnevih, vam naj zaupam še zgodbo o posebnem športnem dnevu v sedmem razredu, ki smo si ga očitno zelo želeli. Bilo je rečeno, da športni dan v primeru slabega vremena odpade. Zjutraj je malo deževalo in seveda smo želeli imeti športni dan. Sicer smo vsi prinesli v šolo torbe, ampak beseda je dala besedo in naenkrat smo s torbami tekli k sošolki, ki je stanovala nasproti šole, torbe poskrili za vrati in šli nazaj v šolo ter hoteli imeti športni dan. Bil je to pravi majhen upor, stali smo na stopnišču in čakali na športni dan. Vse se je hitro končalo, ko je razredničarka povzdignila glas in odhiteli smo po torbe ter v razrede.

Sicer moram priznati, da smo bili kot sedmi razred zelo aktivni. A veste, da smo imeli plesno skupino? Na »Pokaži kaj znaš« v Lovrencu smo dobili tudi nagrado za naš ples Lambada. Mislim, da nas je bilo več kot deset v skupini, pa še palme smo imeli kot okras na odru. Ob petkih so nam dovolili tudi plese, kjer smo po pouku zatemnili glasbeno učilnico ali pa tisto za slovenščino in jo spremenili v disko ter plesali na različne ritme.

Slovo od osnovne šole je bilo po eni strani strašno napeto in veselil sem se novih izzivov, a vseeno ne bom pozabil valet, ko smo pred vrati telovadnice stali v krogu objeti in smo vedeli, da se končuje eno obdobje. Podajali smo si steklenico piva in peli. Ups, sedaj ne vem, če to smem povedati, saj ne bom dober zgled za naše otroke.

Z mojo zgodbo sem želel povedati, da je osnovna šola zelo pomemben del našega odraščanja in če se sedaj spominjamo dogodkov, ki niso povezani z učenjem, to ne pomeni, da učenja ni bilo. Bilo ga je veliko in celotna izkušnja, ki ji rečemo osnovna šola, je v nas pustila velik pečat. Še vedno se rad vračam med te zidove, čeprav sedaj z drugim poslanstvom – kot starš.

Tomaž Dietinger

Spomini na osnovno šolo

V 1. razred Osnovne šole v Cirkovcah sem prvič zakorakala 1. septembra 1954. Sprejela me je stroga učiteljica, ki smo ji takrat rekli tovarišica, Julka Jevševar. V enem samem razredu nas je sedelo 51 učencev, pa smo se vendar naučili pisati in brati pa tudi računati smo znali. Sicer pa je takrat kdo tudi ponavljal razred. Učiteljica Jevševarjeva nas je učila tudi v drugem razredu, v tretjem pa že gospa Tilka Baštevč.

V četrtem razredu nas je poučevala učiteljica Elda Gustinčič, ki nas je ob koncu šolskega leta popeljala na izlet v Postojnsko jamo. Ne vem, kako je z mojimi sošolci, toda jaz se še danes najraje spomnim šolskih izletov.

Še vedno se rada spomnim učiteljice Marjete Žagavec, ki je bila naša razredničarka v 5. razredu, v šolo se je vozila z avtom, s »fičkom«, in z njo smo si ob koncu šolskega leta ogledali lepote Bleda.

V 6. razredu smo prvič dobili učitelja gospoda Romana Premzla. Menim, da nas je prav vse tako dobro naučil slovenske slovnice pa tudi literature, da verjetno nihče ni imel problemov s slovenščino na kateri koli poklicni ali srednji šoli. Sicer pa smo se takrat poleg edinega tujega jezika nemščine, ki ga je poučevala gospa Jevševarjeva, učili tudi srbskega ali hrvaškega jezika (tako je pisalo v izkazu o uspehu), ki ga je tudi poučeval gospod Premzl, njegova žena Majda Premzl pa nas je učila ročnih del.

V 7. in 8. razredu je bil naš razrednik upravitelj gospod Lojze Knafelc. Poleg vseh predmetov, ki jih je poučeval, fizika, kemija, zgodovina, zemljepis in risanje, je skrbel, da smo se na šolskem vrtu učili vrtnariti, in da smo pridelke tudi prodali. Z izkupičkom pa smo prispevali denar za končni izlet. Pod njegovim vodstvom smo se z vlakom odpeljali do Splita. Mnogi med nami smo takrat prvič videli morje. Tudi ladja in vožnja z njo od Splita do Reke je bila za nas pravo doživetje.

Učitelji tedaj niso bili samo učitelji, bili so tudi vzgojitelji. Učiteljica Slava Knafelc nas je pri gospodinjskem pouku v svoji kuhinji učila kuhati in pravilno streči hrano, uporabljati jedilni pribor ter se lepo vesti pri mizi.

Junija 1962. leta se nas je 28 sošolcev, ki smo takrat končali 8. razred, poslovilo od naše cirkovške Osnovne šole.

Ob 30-letnici, leta 1992, smo se ponovno srečali in od takrat se srečujemo vsakih 5 let. Prvič so bili z nami tudi učitelji: Julka Jevševar, Slava Knafelc ter Majda in Roman Premzl, žal pa med nami ni bilo več nekaterih sošolcev.

Nežika Drevenšek

Naša šola!

O šola, naša šola,
le kaj o tebi naj povem,
saj ti si kakor mama naša,
delila znanje vsem.

Vstopili smo še čisto mali,
se naučili črke vse,
potem vse več in več smo znali,
to vse zasluga tvoja je.

Veliko let smo skupaj preživeli,
a leta hitro tekla so tako,
mi pa, ki radi k tebi smo hodili,
smo vzeti morali slovo.

O šola, naša šola,
kako ponosna ti stojiš
in dan za dnem, iz leta v leto,
premnoge glave ti učiš.

Na koncu pa ti še tako povem,
da nate smo ponosni vsi,
ob tvojem lepem jubileju,
en velik, velik »**HVALA TI**«!

Rozika Gabrijelčič

Jure Unuk, 1. a, Naša šola, kombinirana tehnika

»Vedno ko se peljem mimo te stavbe se spomnim na vse te lepe šolske dni. Res je, da je že od konca moje osnovne šole minilo več desetletij, ampak bi se še vedno z veseljem vrnila sem. Moji prvi koraki v tej šoli so bili leta 1954« je začela moja babi prejšnjo nedeljo, ko sem jo obiskal. Beseda na njeno osnovno šolo je naletela med pogovorom, ko sem jo vprašal, kako se spominja njenih šolskih dni.

Nato je nadaljevala:

»V prvem razredu nas je začelo 48. Za malo deklico se mi je zdela ta šola velika in prečudovita. Moja prva razredničarka je bila ga. Julijana Jevševar, ki pa je slovela po svoji strogosti. Ko se zdaj spomnim, mislim, da je bilo prav, da je bila stroga: tako nas je naučila največ. Ga. Julijana nas je učila tudi v drugem razredu, ampak do nas je bila še vedno enako stroga. V tretjem razredu nas je prevzela ga. Tilka Baštevč, ki pa tudi ni zastajala po strogosti prav nič. Spomnim se, da sem si mislila, kako težko bo končati to osnovno šolo, če pa so vsi učitelji tako strogi ... Ampak sem se motila. V četrtem razredu smo spoznali go. Elzo Gostinčič, ki pa se je spomnim po njeni prijaznosti. Sledil je peti razred in naša razredničarka je postala ga. Marjeta Žagavec. Nje se sicer ne spomnim prav dobro, ampak vem, da me je naučila zelo veliko. V 6. je naš razrednik postal učitelj slovenščine, g. Roman Premzl. Šesti razred sem si zapomnila tudi po šolskem vrtu – takrat smo namreč začeli pomagati urejevati prečudovit šolski vrt. Na njem smo gojili veliko vrst zelenjave, pridelek pa smo prodali nekam v Velenje. V sedmem razredu nas je prevzel gospod ravnatelj, a hkrati učitelj geografije, zgodovine, fizike in kemije, g. Lojze Knafelc. Nikoli nisem imela boljšega učitelja in razrednika. Bil je pač – odličen. V zadnjem razredu moje osnovne šole smo odšli pomagat Kmetijski zadrugi Cirkovce. Ti so nam našo pomoč bogato poplačali in tako smo si lahko privoščili zaključni izlet v Split. Tam sem prvič videla morje. Šolo sem končala leta 1966.«

Ko sem jo vprašal, kako je bila osnovna šola opremljena, se je zasmejala: »Veš, takrat šola ni bila taka kot danes. Ni imela računalnikov, igral, toliko igrač, še radiatorjev ni imela. V vsaki učilnici so bile velike lončene peči in vsako zimsko jutro smo morali vanje prinesiti drva in peči zakuriti. Bodi srečen, da si lahko obiskoval tako dobro opremljeno šolo. Nekateri bi dali vse, da bi imeli to priložnost«.

Ko je babica končala, sem se spomnil moje osnovnošolske poti. Res je, da sem jo končal pred kratkim, ampak tako so moji spomini še sveži. V šolo sem prvič zakorakal pred desetimi leti, leta 2006. Na naš prvi šolski dan so nas posedli v malo telovadnico, kjer so nam učenci 2. razreda zaigrali gledališko igro *Sneguljčica*. V prvem razredu nas je začela učiti ga. Polona Lešnik, ki pa jo je kmalu zamenjala ga. Suzana Menoni Planinšek. Boljše učiteljice si ne bi mogel želeti. Bili smo njena prva generacija na tej šoli in bili smo njeni ljubljenci. Vse delovne liste nam je skopirala in smo si jih prilepili, spomnim pa se tudi, da je zelo rada gledala naše zvezke in najlepše med njimi tudi na koncu razstavila. Ob koncu tretjega razreda smo se od naše priljubljene učiteljice poslovili in naslednje šolsko leto smo spoznali gospo Stanko Ivančič. Ko smo se učili ulomke in nam niso šli, nam je spekla torto in na njej pokazala, kaj so ulomki. Ni čudno, zakaj so nam šli ulomki tako dobro od rok. V petem razredu smo spoznali gospo učiteljico Bredo Križan. Bolj prijazne učiteljice si ne bi mogli želeti. Prišel je šesti razred in naš razrednik je postal učitelj športne vzgoje gospod Simon Vidovič. Če primerjam našo prvo razredno uro z zadnjo v devetem razredu, bi lahko rekel, da je razlika velika kot dan in noč. Ko smo ga prvič zagledali, nas je postalo strah, saj so nam starejši učenci povedali, da je zelo strog. Ampak do nas ni nikoli bil. Vedno se je za nas zavzel in nam pomagal. V šestem razredu smo tudi začeli »hoditi po šoli«. Za vsak predmet smo imeli drugega učitelja. Tako sem spoznal gospo Ivanko Čeh. Čeprav sva imela naslednja štiri leta kar nekaj vojn, jo imam v dobrem

spominu: naučila je veliko in njene ure so bile vedno polne smeha. Vsi učitelji so mi bili zelo pri srcu, saj so nas zelo veliko naučili, ampak najbolj pa se spomnim učiteljice slovenščine in angleščine Nastje Bat. Spoznal sem jo v sedmem razredu. Njene ure so bile daleč najboljše od vseh, saj je uporabljala sodobne metode in mi je dala tudi zelo dobro podlago za naprej. Leta 2015 sem mojo osnovno šolo končal. Ko sem tako sanjal in se spominjal šolskih dni, me je moja babica »prebudila« Ko sem ji nato predstavil moje šolske dni, sva prišla do enega zaključka:

Čeprav je bilo med najinimi šolskimi dnevi kar nekaj let razlike, sva oba na tej šoli preživela dobre in slabe trenutke. Pri obeh so bili dnevi, ko si komaj čakal da to šolo zapustiš, in dnevi, ko si se spraševal, kako hitro je minil čas. Gledala sva, kako so se spletile prijateljske vezi, kako so se nekateri kregali in oba sva videla solze žalosti in smeha zaradi ocen in ostalih dosežkov. Čeprav generacije prihajajo in odhajajo in spomini sčasoma zbledijo, šola ostane. In poskrbeti moramo, da bo še ta šola dolgo stala – da še bo v njej uživalo mnogo generacij.

Žiga Ciglarič,
obiskoval šolo: 2006–2015
in Marija Dietinger,
obiskovala šolo: 1954–1966

Karin Medved, 5. a, Čarovnica, barvna monotipija

Gloria Petje, 5. a, Ninja želva, barvna monotipija

Ponovno v šolskih klopeh

Minilo je deset let, odkar sem se nazadnje sprehodila po hodnikih osnovne šole Cirkovce. Takrat sem mislila, da je to zadnjič. Pa vendarle temu ni bilo tako. Sedaj se zopet vračam v šolske klopi, tokrat z drugačne perspektive. Splet okoliščin in želje po poučevanju so me pripeljale do tega, da opravljam prakso na šoli, ki sem jo sama obiskovala. Sedaj sem jaz postavljena v vlogo učiteljice. Drugače je, tako zelo drugače ... Hkrati se je veliko spremenilo ali pa ne, morda sedaj gledam z druge perspektive.

Lepo je zopet sedeti v klopeh, kjer smo se včasih skupaj družili s sovrstniki, prebudi se toliko spominov. Posebna izkušnja je to podoživeti še enkrat. Večkrat me je zamikalo, da bi se lahko vrnila v otroška leta, ko smo brezskrbno tekali po šolskih hodnikih, ter mislili, da smo tako zelo obremenjeni, če smo pisali preizkus znanja ali če smo imeli domačo nalogo. Takrat se mi je zdelo, da včasih učitelji od nas zahtevajo nemogoče, pa ni tako, le v osnovnošolskih letih ne razmišljaš na takšen način kot sedaj. Takrat smo hoteli čim prej oditi v srednje šole, želeli smo odrasti. Ampak če nekako potegnem črto, lahko brez pomisleka rečem, da se mi je v osnovni šoli najlepše godilo. Bili smo tako brez skrbi, brez obveznosti, veliko prostega časa, druženja s prijatelji ...

Vsekakor je to zame pozitivna izkušnja, ki mi je odprla marsikatera obzorja. Šele sedaj vem, kako je poučevati, s čim vse se mora učitelj spopadati, vse prej kot lahko je. Toda, če delaš v prijetnem vzdušju in timu, je vse lažje.

Vesela sem, da sem lahko spet bila del šole, pa čeprav samo za kratek čas.

Žan Žnidar, 7. a, Vrata, barvni linorez

Anja Dolenc

Nika Felicijan, 7. a, Vrata, barvni linorez

V službi med cirkovškimi zidovi

Marija Lamberger, med »domačimi« bolj poznana kot Micika, je moja babica. V tajništvu Osnovne šole Cirkovce je delala zelo dolgo, zato sem se odločil, da jo bom malo povprašal o njenem delu. Zanimalo je me, kako se je oblika njenega dela spreminjala skozi različna obdobja, saj je ravno v času službovanja moje babice tehnologija zelo napredovala.

Želel bi, da mi najprej poveš nekaj o svojih začetkih, kako in kje si začela delati v tajništvu?

V tajništvu Osnovne šole Cirkovce sem začela delati 1. julija 1975. Zaposlila sem se takoj po končani srednji šoli.

Ali se morda spomniš, koliko otrok je bilo takrat na šoli?

Tega podatka se žal ne spomnim natančno. Mislim da je bilo približno od 300 do 340 otrok.

Kakšno je bilo v začetku tvoje delo? Kaj so bile naloge tajnice?

Zbirala sem denar za malico, sprejemala pošto, plačevala račune za šolo ... Kot tajnica sem takrat celo tipkala testne naloge za učitelje. Kot slišiš, je bilo moje delo precej razgibano in raznoliko.

Kje se je takrat nahajala tvoja pisarna? Tam, kjer danes?

Tako je, tajništvo je bilo na istem mestu, kot se nahaja še danes. Vendar to ni bila samo moja pisarna. 25 let sem si jo namreč delila z ravnateljem.

Kako pa se ti je zdelo delo v tajništvu? Opiši malo svoje občutke.

Z delom sem bila zelo zadovoljna, ker sem lahko bila samostojna. Tudi z ravnateljem in drugimi sodelavci sem se dobro razumela, zato je bilo prijetno delati v takem okolju.

Kdaj in zakaj pa se je tajništvo preselilo v današnje prostore?

Kot sem že prej povedala, moja pisarna se je vedno nahajala na istem mestu. Svojo pisarno pa sem dobila leta 2004, in sicer ob obnovi šole. Ravnateljica se je takrat preselila v svojo pisarno.

Kako se je tvoje delo v letih pred upokojitvijo razlikovalo od dela v tvojih začetkih? Je postalo zahtevnejše?

Delo je postalo precej drugačno, lahko bi rekla, da veliko bolj zahtevno, kljub temu da sem ob začetkih tipkala na pisalni stroj in računala na žepni in baterijski kalkulator. V zadnjih letih se je poslovanje posodobilo z računalniki, faksi in kopirnimi stroji. Šola prej tudi ni imela nobenega direktnega telefona, ampak smo morali klicati najprej na pošto, od tam pa so potem vezali klic na želeno lokacijo. Vsa računalniška znanja sem se morala naučiti in opravljati razne izpite, kot so izpit iz arhiviranja, varovanja dokumentov, izpit za pisarniško poslovanje in računovodska opravila ...

Koliko let si delala v tajništvu? Koliko let si že upokojena?

V tajništvu sem delala celih 37 let, upokojena pa sem 3 leta.

Kakšno je bilo slovo? Pogrešaš kaj šolski vrvež?

Šolskega vrveža ne pogrešam, saj mi mir zelo ustreza. Vsekakor pa pogrešam sodelavce. Slovo je bilo prisrčno, lepo. Malo sem se razjokala od ganjenosti.

Najlepša hvala, da si si vzela čas in malo poklepetala z mano o preteklih letih.

Nur Lamberger Al Khatib, 7. razred

Pogovor z Martino Čelan – učenko Osnovne šole Cirkovce v zgodnjih 60. letih

Gospa Čelan je nekdanja učenka Osnovne šole Cirkovce. Obiskovala jo je v poznih 50. oziroma zgodnjih 60. letih. Kot šolski novinarki naju je predvsem zanimalo, kako je včasih potekal pouk. Je bilo res vse tako drugače kot danes?

Katerega leta ste prvič prestopili prag Osnovne šole Cirkovce?

Prvi razred sem začela obiskovati leta 1957.

Kakšni so bili takrat vaši občutki?

Bilo me je strah. Takrat otroci nismo hodili v vrtec, da bi se bili seznanili z drugimi otroki ali odraslimi. Bili smo samo doma, tako da smo poznali samo sosedove otroke in ostale iz naše vasi.

Kako bi opisali takratno delo učiteljev?

Delo učiteljev je bilo po mojem mnenju takrat težje. Učitelji niso imeli na razpolago toliko učnega gradiva in drugih pripomočkov. Morali so se znajti po svoje.

Ali so vam bili učitelji všeč? Ste se z njimi dobro razumeli?

Da, bili so mi všeč. Mogoče sem bila kdaj tudi na katerega jezna, ampak malokdaj. Učitelji so nas imeli radi, hoteli so nas čim več naučiti, saj otroci takrat nismo bili tako razgledani in seznanjeni z vsem kot danes.

Bi lahko primerjali šolo nekoč in danes?

V naših časih smo učenci spoštovali učitelje in jih bolj ubogali kot danes. Razlog je verjetno v tem, ker so bile v šoli takrat drugačne, strožje kazni, ki smo se jih bali. Drugačni so bili tudi naši starši. Vzgoja je bila strožja. Starši se niso šli pritoževati, če je bil njihov otrok kaznovan. Otroci si nismo niti upali doma povedati za kakšno šolsko kazen, saj smo bili potem doma še strožje kaznovani.

Kaj vam je bilo v šoli najbolj všeč?

V šoli sem imela rada slovenščino in matematiko.

Kaj vam pa v današnji šoli ne odgovarja najbolj?

Niso mi všeč odnosi med učitelji in učenci ter učitelji in starši. Mislim, da ni želje po pravem, pristnem sodelovanju.

Ali se je bilo težko prebiti do visokih ocen?

Po mojem mnenju ja, saj so bili kriteriji strožji, višji.

Ste radi hodili v šolo? Zakaj?

V šolo sem rada hodila. Mogoče, ker sem vedela, da če se bom dobro učila, bom lahko šla naprej v srednjo šolo. V naših časih je namreč vladalo mišljenje, če se ne boš učil in imel dobrega uspeha, boš lahko samo kmet.

Ste v šoli kdaj kaj ušpičili? Kaj pa sošolci?

Zase se ne spomnim, da bi kdaj kaj posebnega ušpičila. Nisem si niti upala. Nekateri, posebej fantje, pa seveda so.

Kakšne kazni se dobili za prekrške?

Kazi so bile zelo različne: pisni, ustni opomin, ukor, izključitev in fizične kazni. Fizične kazni so bile različne: lasanje, uhljanje, palica, meter ...

Ali ste imeli različne športne in kulturne dejavnosti?

Tega je bilo zelo malo, še zdaleč ne toliko, kot jih je na voljo sedaj.

Ali ste imeli toliko izletov in šol v naravi, kot jih imamo mi danes?

Šol v naravi takrat nismo poznali. Starši so bili večinoma kmetje, dohodek je bil za grobo preživetje. Sredstev za kakšne druge stvari niti ne bi bilo, izletov pa se tudi ne spomnim.

Kakšne šolske predmete ste imeli? Mislite, da so kaj drugačni kot danes?

Imeli smo slovenski jezik, matematiko, likovni pouk, glasbo, zemljepis, zgodovino, biologijo, kemijo, nemščino, fiziko, telovadbo, gospodinjstvo. Upam, da nisem česa izpustila. Težko presodim, če so drugačni, saj ne poznam učnih načrtov, podajanja snovi in širine.

Kakšne so bile takrat popoldanske aktivnosti?

Ni jih bilo. No, vsaj spomnim se jih ne.

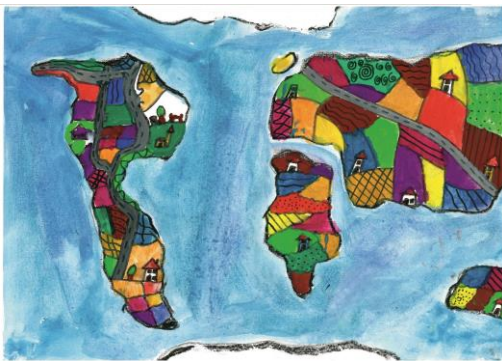
Se spomnite kakšne prigode?

Kakšne večje prigode se ne spomnim. Fantje so nas deklice sicer vsak dan jezili, nam nagajali, nam kaj skrivali in uganjali norčije. Verjetno podobno kot današnji otroci.

Na kakšen način ste se poslovili od Osnovne šole Cirkovce?

Učiteljem smo se zahvalili za trud z nami, prejeli smo spričevala, se še malo poveselili, si dali roke v pozdrav ter rekli »adijo«.

Najlepša hvala za vaš čas. Prijetno je bilo poklepetati v vami.

Nika Felicijan in Nuša Korez, 7. razred

Žak Pirc, 2. a, Odpravimo lakoto, kombinirana tehnika

Saša Kancler, 2. a, Odpravimo lakoto, kombinirana tehnika

Skrbeti za lačne trebuščke ni mačji kašelj

Pogovarjala sem se z Nežo Klasinc, ki je do upokojitve kuhala v šolski kuhinji. Nekdanja šolska kuharica je moja teta, zato je pogovor potekal v zelo sproščenem vzdušju.

Želela bi, da mi najprej poveš nekaj o svojih začetkih, kako in kje si začela delati v kuhinji?

Delati sem začela v šolski kuhinji, ki je bila v stanovanju bivšega ravnatelja Knaflca. Danes se tam nahaja zbornica. Štedilnik je bil takrat še na drva, po katere smo morale v drvarnico. Kuhinja je bila majhna, saj v njej še ni bilo nikakršnih strojev. Posodo smo umivale ročno, kruh smo rezale vedno samo z nožem.

Ali se morda spomniš, koliko otrok je bilo takrat na šoli?

Ko sem začela s službovanjem, je bilo vpisanih okrog 350 otrok. Pouk je takrat potekal še v dveh izmenah, dopoldan ter popoldan. Jedilnice še ni bilo. Otroci so malicali v razredih.

So imeli takrat vsi učenci naročeno malico?

Ne, takrat še niso imeli vsi otroci naročene malice. Tisti, ki je niso imeli naročene, so si sami nosili malico od doma.

Kaj pa so imeli za malico?

Za malico so imeli mlečni riž, želodčkovo juho, marmelado, pašteto, prežganko, včasih pa tudi kakšen sendvič.

Kje pa so vam potem uredili novo kuhinjo? Zakaj je do tega prišlo? Ali je imela tudi novo jedilnico?

Nova kuhinja z jedilnico se je zgradila nad vrtcem, danes je tam knjižnica. Do tega je prišlo predvsem iz razloga, ker je bila prejšnja kuhinja premajhna. Ta nova kuhinja je bila sodobno opremljena z vsemi gospodinjskimi pripomočki. Celo pralni stroj smo dobile.

Kako pa se ti je zdelo v tej kuhinji? Opiši malo svoje občutke.

V novi kuhinji sem bila zelo zadovoljna, saj je bila zelo svetla ter prostorna. Edino, kar mi ni bilo všeč, je bilo to, da smo vse, kar smo potrebovale, morale nositi po stopnicah.

Kdaj in zakaj pa se je kuhinja preselila v današnje prostore?

Kuhinja se je v pritličje preselila leta 2005, to pa zato, ker so postali normativi drugačni. Kuhinja je morala biti v pritličju.

Kako pa se ti je zdelo v tej kuhinji? Ti je bilo boljše kot v prejšnjih dveh?

V tej kuhinji sem bila zadovoljna, ampak sem pogrešala okno, ker sem bila iz nadstropnih prostorov navajena na naravno svetlobo, ki je prihajala skozi okna, v tej novi kuhinji pa je samo umetna svetloba.

Ali doma tudi kuhaš? Pogrešaš kaj šolsko kuhinjo? Se življenje zdi zelo drugačno sedaj, ko si že upokojena?

Ne pogrešam šolske kuhinje, saj doma kar veliko kuham in pečem peciva. Zdi se mi pa precej drugače, saj je veliko manj naporno. Moram pa priznati, da sem v šolski kuhinji preživela lepo obdobje in si nabrala ogromno izkušenj. Konec koncev sem tam preživela 35 let. Tako obdobje prinese marsikaj.

Najlepše se ti zahvaljujem za odgovore. Z veseljem bom pa še vedno prihajala na tvoje slastne dobrote.

Maša Medved, 9. razred

Predšolska vzgoja

Leta 1995, ob ustanovitvi Občine Kidričevo, sta bila v Cirkovcah dva oddelka vrtca pod okriljem VVZ Ptuj. Leta 1998 sta se ti dve enoti in osem oddelkov vrtca v Kidričevem izločila iz VVZ Ptuj in se začasno priključila OŠ Borisa Kidriča Kidričevo. Leta 1999 je bil ustanovljen javni

Kolektiv vrtca

VVZ Vrtec Kidričevo z enotama v Kidričevem in Cirkovcah. Potrebe po varstvu otrok, predvsem v prvem starostnem obdobju, so bile vse večje in tako se je v Cirkovcah povečalo število oddelkov na tri. Sledila je adaptacija prostorov OŠ Cirkovce in adaptacija prostorov vrtca, v letu 2009/10 pa je bil ustanovljen še en oddelek vrtca. Potrebe po varstvu otrok pa so še vedno naraščale, zato je Občina Kidričevo prisluhnila staršem in ustanovila še en, peti oddelek. Ker pa je bilo v prostorih vrtca prostora le za štiri oddelke, smo za

peti oddelek vrtca, v katerem so bili vključeni otroci pred vstopom v šolo, priskrbeli prostore v OŠ Cirkovce. Otroci so imeli igralnico v nekdanji učilnici, ki smo jo prilagodili potrebam predšolskih otrok, kosilo so uživali v šolski jedilnici. Prav tako so si sanitarne prostore delili z učenci prve triade. Otroci, ki so imeli igralnico v OŠ, so se spontano integrirali v šolski prostor, vsakodnevno so se srečevali z učitelji in ostalim osebjem osnovne šole in tako prehod iz obdobja brezskrbne igre in obdobja »vrtca« v osnovno šolo za te otroke ni predstavljal večjega stresa.

Iz ekonomskih razlogov se je v letu 2011/2012 enota vrtca Cirkovce priključila OŠ Cirkovce. Vrtec v Cirkovcah je tako prišel pod okrilje OŠ Cirkovce. Prizadevali smo si, da bi čim bolj zaživel kot en zavod. Spodbujali smo, in še vedno ga, sodelovanje med strokovnimi delavci vrtca in strokovnimi delavci šole. Pripravili smo številne skupne prireditve, delavnice, predavanja in strokovne ekskurzije. Otroci iz vrtca sodelujejo predvsem z učenci prve triade, s šolsko knjižničarko v obliki bibliopedagoških ur, na čistilnih akcijah, dnevih dejavnosti, zbiranju papirja, zamaškov ... Žal pa se je v Cirkovcah in okoliških krajih rodilo vse manj otrok, povpraševanje po varstvu otrok je upadlo, svoj delež pa je prispevala tudi ekonomska kriza. Tako smo leta 2015 ukinili peti oddelek vrtca, ki se je nahajal v prostorih osnovne šole. V letu 2015/2016 so ostali štirje oddelki vrtca, dva oddelka prvega in dva oddelka drugega starostnega obdobja. V vseh letih od priključitve vrtca k osnovni šoli smo bili deležni posluha in sodelovanja s strani Občine Kidričevo. Kljub krizi so nam preuredili in posodobili zunanje površine, na katerih se vsakodnevno zadržujejo otroci in učenci.

Zavedamo se, da je otrokom, ki so vključeni v vrtec, poleg varstva, potrebno nuditi še veliko izobraževalnih vsebin, ki zajemajo vsa področja zapisana v Kurikulumu za vrtce. Strokovni delavci se trudimo, da bi življenje in delo v vrtcu potekalo na zanimiv, igriv in otrokom prijazen način.

Mateja Lampret,
pomočnica ravnateljice za vrtec

45-letnica šolske folklore

Na naši šoli že 45 let deluje folklorni krožek in lahko rečem, da je sodelovanje v njem zelo intenzivno. Učenci se še vedno radi vključujemo vanj in smo za uspešne nastope pripravljeni tudi trdo delati. Trenutno se z nami trudi učiteljica Milada Skuber, ker je naša vodja Metka Kaiser na porodniškem dopustu. Na harmoniki nas spremlja učenec iz 8. razreda Enej Marin.

Kaj počnemo pri folklori? Igramo se različne igre, ki so se jih nekoč igrali naši starši in stari starši. Radi plešemo. Cirkovski plesi nam gredo zelo dobro »od nog«. Pripravljamo se za nastope in revije, kjer se izbirajo najboljši nastopi, saj se lahko uvrstimo na regijsko revijo. Tudi letos smo se z nastopom dobro odrezali. Splet je imel naslov *V šoli je šiba pela* in ga bomo prikazali tudi na 230. obletnici naše šole.

Kako potekajo vaje? Na ure radi prihajamo, saj se na njih družimo in veselimo. Vaje po mnenju večine niso naporne, ker nam je ta dejavnost všeč. Učiteljica nam sestavi splet za nastop, mi pa mu na vajah radi dodamo kakšno svojo idejo. Zato so naši nastopi vedno zanimivi in jih vedno dobro odigramo in odplešemo.

Kaj si učenci, ki so člani folklorne skupine, mislijo o njej?

Nuša Korez: Zame je folklor zelo pomembna, saj je to ohranjanje naše dediščine, na katero smo zelo ponosni. Na vajah se imamo prijetno, predvsem pa se radi igramo.

Nika Felicijan: Folklor je v Cirkovcah zelo znana, saj je del pomembne zgodovine Cirkovc. Skupaj radi plešemo ples, pojemo, najrajši pa spoznavamo in se igramo stare igre.

Miha Dolenc: Rad hodim k folklori. Všeč mi je, ko vadimo in gremo nastopat. Ponosen sem, da sem del tega.

Upamo, da se bo še dolga leta v skupini uspešno delalo in da bomo ohranjali dobre predstavitve na čim več odrih.

Na letošnji folklorni reviji (Foto: Langerholc)

Nuša Korez

Medobmočna revija v Cirkovcah, 2015

Naših 45 let

Čas hitro beži in pred nami je 45. obletnica delovanja šolske folklorne skupine. V Cirkovcah je folklorna dejavnost že tradicija in imamo srečo, da se otroci tudi še danes, v obdobju televizije, mobitelov in računalnikov, radi prijavljajo k folklornemu krožku. K temu jih spodbujajo tudi starši ali stari starši, ki so bili tudi nekdanji člani. In teh seveda v vseh teh letih ni bilo malo. Nekateri so ostajali le leto ali dve, nekateri pa celo osnovno šolo in še več, saj so se vključili že v mali šoli. Nekaj let deluje folklorna skupina tudi v vrtcu, na šoli pa še mlajša skupina, ki zajema otroke od 1. do 3. razreda. Tako otroci že zelo zgodaj spontano spoznavajo bogastvo otroških ljudskih iger, plesne korake pa spoznavajo ob rajalnih igrah in najpreprostejših plesih.

Pomembno je, da se pri delu približamo starosti otrok. Poudariti je treba igro, saj so ob njej otroci sproščeni. Zanimivo je tudi, ko predstavijo kak staro običaj, ki več ne živi, in ga na odrih oživljajo skupine. Vemo, da se življenje hitro spreminja, prav tako tudi življenje otrok. Vendar otroci radi poslušajo, kako so se nekoč njihovi vrstniki igrali, kaj so delali doma, kako je bilo v šoli, kaj so delali zvečer, kako so praznovali, kaj so jedli. S folkloro se preko igre s tem spoznavajo, razvijajo odnos do teh običajev in tako tudi lažje primerjajo življenje nekoč in danes. Nasprotno bi lahko bilo že veliko pozabljenega. To pa bi bila velika škoda, saj otroci še vedno radi prisluhnejo in zapojejo stare pesmi, se igrajo stare igre in plešejo ljudske plesne.

Ob tem ohranjamo tudi narečje, ki danes med mladimi počasi izumira. Vse, kar se na odru pove za razumevanje običaja ali igre, se mora povedati v narečju, ki ga je treba ohranjati znanjem in se ga ne sramovati. Pomemben je tudi izgled skupine. Od prvotnih oblek, ki so bile narejene za skupino, smo prišli do raziskave noš, te pa dopolnili še z novimi oblekami za mlajše učence, ko pride do zamenjave generacij. Pomembna je dolžina kril, barve nogavic, frizure in čevlji.

Delovanje je povezano z zadostnimi denarnimi sredstvi, saj le-to zahteva poleg truda vseh tudi veliko denarja. Ko smo želje prenesli naprej in utemeljili pomembnost za celotno podobo, smo vedno pridobili sredstva na šoli, v občini in tudi širše v kraju pri donatorjih in sponzorjih, ki so v tem videli dragoceno naložbo v mlade in nam pomagali. Ko smo bili na gostovanjih, je bilo običajno potrebno zbrati sredstva za prevoz, potem pa smo bili gostje na festivalih. Le-teh je bilo res veliko in v plesalcih so pustili vedno lepe spomine, čeprav ni vedno teklo tako, kot bi si želeli. In to je važno, da smo vzdržali vse te napore in s ponosom predstavljali naš kraj, šolo, občino in državo. Zavedali smo se, kakšno pomembno poslanstvo imamo in na to smo še danes ponosni.

Hvala vsem članom, ki ste kdajkoli plesali v naši otroški folklorni skupini, hvala vsem, ki ste nam kakorkoli pomagali, nas podpirali, in tudi vsem, ki ste radi prihajali na naše nastope in v njih uživali. Želim, da bo tudi v naprej tako, in da bo naše otroško ljudsko izročilo živelo še naprej.

Skoraj pol stoletja prinese veliko nepozabnih dogodkov tako plesalcem kot tudi vodjem. Hvala vsem, ki ste zapisali svoje dragocene spomine in jih delili z nami. Celotni zapisi bodo objavljeni ob praznovanju 45-letnice jeseni.

Marija Jurtela

Kje so tiste rož'ce moje¹

Najbolj mi je v spominu ostal splet o letnih časih z naslovom *Lušno je na svet*, ko smo za jesen prikazali igro o bučah, s katerim smo nasmejali veliko gledalcev. Gostovali smo tudi na Madžarskem, kar je bilo prav posebno doživetje. Kasneje sem prenehal s plesanjem in sem spremljal plesalce in plesalke s frajtonarco.

Aljaž Dobnik, 18 let

Našo kulturno dediščino smo lahko preko nastopov pokazali tudi ljudem z drugih držav in obenem sami spoznavali njihove folklorne običaje. Da pa bi lahko bili vedno boljši, smo se udeleževali tudi izobraževanj na temo folklornih običajev. Tako sva se s sošolko Tino udeležili folklornega tabora v Novem mestu. Tam sva na predavanjih in delavnicah izvedeli in se naučili veliko novega o folklornih običajih, oblačilih in inštrumentih, svoje znanje pa sva lahko tudi izmenjali z vrstniki iz cele Slovenije.

Nuša Gregorc, 19 let

Nastop iz leta 2003

Za ples so me že zelo zgodaj navdušili starši in sorodniki. Pri folklori sem začel takoj, ko je bilo to mogoče, in sicer v drugem razredu osnovne šole. Tam sem se vedno počutil zelo domače in vedno sem, tako kot tudi ostali, komaj čakal, da pride dan, ko bomo imeli vaje.

Sašo Gerečnik, 20 let

Sprva sem bila med mlajšimi v skupini in spominjam se, kako sem gledala starejše plesalke in si po tiho izbirala, katero obleko bi želela imeti, ko bodo starejše nehale plesati. Potem sem dobila, po mojem mnenju, najlepšo obleko, temno modro z "židanim" predpasnikom, in z njo sem ravnala s posebno skrbnostjo.

Lenka Klajnšek, 22 let

¹ Naslov ljudske pesmi in spleta

Najbolj mi je bil všeč splet *Na paši*, kjer smo na odru uprizorili veliko iger s palicami. Moj najljubši del nastopa je bil, ko smo se punce postavile v krog in si palice v ritmu podajale med sabo. Vedno smo slišali glasno ploskanje gledalcev že med samim nastopom, kar nas je še dodatno podžigalo za nasmejan nastop, ki tudi spada k dobri izvedbi, to je sproščenost na odru.

Maja Jurtela, 24 let

Naši nastopi so bili med publiko zmeraj zelo dobro sprejeti, za kar smo prejeli številne aplavze in pohvale. Navduševali smo jih z zabavnimi igrami, avtentično igro, razigranimi plesi in večglasnimi pevskimi točkami. S Kajo sva v enem izmed spletov prepevali pesem "*Kje so tiste rož'ce moje*", ki mi še dandanes odzvanja v ušesih.

Lucija Kušar, 28 let

Skupina 2001 v novih oblačilih

Pot v Isola di Capo Rizzuto nas je vodila skoraj skozi celotno ozemlje sosednje države in postregla z ogledi prečudovitih antičnih mest. Tako smo lahko kot otroci občudovali znamenitosti Benetk, Rima in Pompejev, ki smo jih do takrat lahko videli le v šolskih knjigah. Veliko lepih prizorov se je takrat vtisnilo v naše majhne glave, katerih vrhunec je predstavljal folklorni festival.

Marko Urih, 28 let

Če v najstniških letih, kdaj s kančkom sramu, sem kasneje dojela, kaj pomeni nositi narodno nošo (saj tako smo obleki rekli v tistem času). Ko se človek pojavi v njej v javnosti, prevzame posebno poslanstvo. Naenkrat poleg svoje osebnosti nosiš še eno drugo, ki je stik s preteklostjo, pozna le nasmech, stisk roke, poklon in toplo besedo.

Tina Baštevč, 33 let

Kot predstavnik naše folklorne skupine sem se srečal s takratnim predsednikom Turčije in v spomin dobil pisalo s pozlačeno gravuro njegovega imena. Zraven nastopov smo spoznali njihove bivalne, kulturne in druge življenjske navade, saj smo ves čas bili z otroki gostitelji.

Samo Gajser, 35 let

Kdo bi si mislil, da bom na odru potreboval koso. Ampak sem jo, ko smo naredili točko z ljudskimi glasbili. Folklor me je spremljala še v najstniških in študentskih letih in ne vem, če bi brez osnovnošolskih prvih plesnih korakov nadaljeval še toliko let kot plesalec, ki še danes kdaj obleče nošo.

Tomaž Dietinger, 38 let

Nikoli si nisem mislila, da bom ljudsko izročilo prenašala na mlajše generacije. Ves trud pa je poplačan, ko vidim otroke, kako žarijo na odru in so ponosni, da so del folklorne skupine. V veliko veselje mi je, da lahko pri folklorni dejavnosti odkrivam različne talente in jih vzpodbujam pri njihovih močnih področjih.

Mojca Kmetec, 38 let

Prihod domov s festivala v Ankari bil za starše velika odrešitev. A na njihovo presenečenje sem planila v jok in izjavila, da želim nazaj. Želela sem nazaj. Trajalo je kar nekaj let, a Turčijo sem nato "zares" še večkrat doživela. Predstavlja začetek neskončnih potovanj in zavedanja, kako lep je ta svet.

Maja Lamberger Al Khatib, 41 let

Nastop smo običajno zaključili s plesom z metlo, ko se plesni pari ob udarcu z metlo ob tla, zamenjajo. Ob koncu plesa sem večkrat, seveda namerno, ostala brez plesalca, zato sem se zasukala z metlo in vse plesalce "jezno" pometla s prizorišča, kar je bilo za gledalce zabavno. Čeprav je največ spominov z leti zbledelo, so ostali nekateri trenutki iz časov, ko sem plesala pri folklori, nepozabni.

Milanka Munda, 43 let

Moji folklorni začetki so bili plesni, saj sem v 1. razredu plesal. V 2. razredu pa sem že igral klavirsko harmoniko in spremljal plesalce. Prvih instrumentalnih prijemov me je učila mama, nato pa še učitelj slovenščine Roman Premzl.

Peter Krajnc, 52 let

Skupina iz leta 1971 z vodjo Slavico Hecl

UNESCO šola

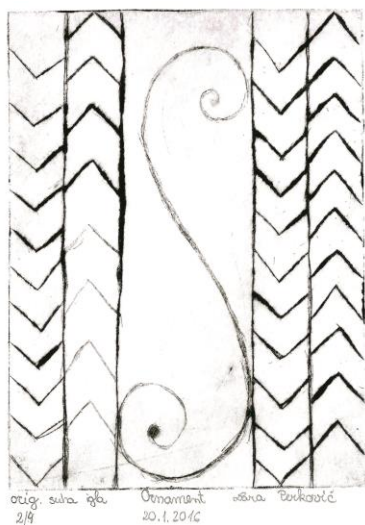
Osnovna šola Cirkovce je bila leta 2003 sprejeta v družino UNESCO šol Slovenije. Unesco šole združujejo

- skupni UNESCO cilji: uveljaviti kulturo miru in nenasilja, naučiti se skrbeti za ohranitev skupnega doma – planeta Zemlje, naučiti se živeti skupaj in deliti med seboj, vzgoja za kulturo miru,
- uresničevanje temeljnih ciljev skozi skupne teme: svetovni problemi in vloga Združenih narodov, izobraževanje za trajnostni razvoj, medkulturno učenje, mir in človekove pravice,
- štiri Delorsovi stebri izobraževanja: učiti se, da bi vedeli, učiti se, da bi znali delati, učiti se, da bi znali živeti skupaj, učiti se biti,
- medsebojno povezovanje in vključevanje v nacionalne in mednarodne projekte.

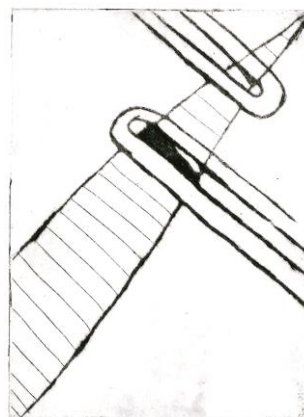
Delo in življenje šole smo oplemenitili s projektom Dediščina v rokah mladih – mladi posvojijo spomenik, ki predstavlja temeljni kamen naših UNESCO dejavnosti. Doslej smo sodelovali v različnih nacionalnih projektih: Dediščina skozi umetniško oko, Naše domačije, Moder stol – nekdo misli nate, Naravoslovni tabor v Grižah, Večerja, UNESCO kviz, Torkarjeva likovna kolonija, Drevo = življenje, Branje – moje sanje, Vrednote v svetu besed, Dobre vesti iz našega kraja, EX TEMPORE v Grobeljskem drevoredu, Učenec poučuje, UNESCO vrtički, 10. december in Kulturna raznolikost. Vključevali smo se v mednarodne projekte: Fresh, Meja, UNESCO tek mladih, Pletemo niti mreže s prijazno besedo, Biotska raznolikost, ENO Tree Planting in ENO Treelympic, izvedli več prostovoljnih in humanitarnih akcij, redno obeleževali pomembne spominske dneve ter sodelovali z zavodi UNESCO središča Ptuj v skupnih aktivnostih. Leta 2009 smo na naši šoli v okviru UNESCA gostili afriške UNESCO koordinatorje.

Na podlagi izvedenih aktivnosti in vključevanja UNESCO tem in ciljev v življenje in delo šole smo leta 2012 pridobili mednarodni status UNESCO šole.

Tatjana Novak

Lara Perkovič, 8. a, Ornamnt, suha igla

orig. suha igla ornament Žan Hercog
5/6 20.1.2016

Posvojeni spomenik – folklor v Cirkovcah

Spoznavanje naravne in kulturne dediščine domačega kraja je eden od sestavnih delov vzgojno-izobraževalnega procesa. Z učenci smo se zato odločili, da v projektu *Mladi posvojijo spomenik* izberemo folklorno skupino Vinko Korže iz Cirkovc.

Folkloro smo posvojili zato, ker je pri nas ohranjeno bogato ljudsko izročilo, ki se ohranja iz roda v rod že več kot 80 let.

Skupina se imenuje po Vinku Koržetu, gostilničarju iz Cirkovc, ki je bil leta 1931 njen ustanovitelj. Je ena izmed najstarejših folklornih skupin v Sloveniji. Folklorniki plešejo štajerske plese, ohranjajo pa tudi druge oblike ljudskega izročila, kot so pesmi, igre in šege. Ena takih, je vleka ploha po vasi na pustni torek, zato je skupina znana tudi pod imenom *Ploharji*.

V OŠ Cirkovce deluje od leta 1971 tudi otroška folklorna skupina, ki je nastala kot podmladek odrasle folklorne skupine.

V skupini obujajo in raziskujejo stare običaje, otroške igre in pesmi. V svojih odrskih postavitvah prikazujejo življenje otrok nekoč, pojejo otroške pesmi in zaigrajo igre, ki so se jih nekoč otroci igrali na vasi, v šoli na paši.

Liljana Brglez

Gal Žunko, 3. a, Mesto, flumaster

Oskar Medved, 3. a, Mesto, flumaster

Naši razredi se predstavijo ...

1. a

Smo 1. a. Borbeni, ljubeznivi, nasmejani, radovedni, igrivi. In ker se vsi še najraje igramo, smo pri pouku predstavili svoje igrače. Nekaj utrinkov naj delimo z vami in se s tem predstavimo.

Lucija: Moj Spuži z drugimi plišastimi igračkami hodi v šolo. Vsako noč spi z mano.

Hana: Muco Kitty sem dobila od botrce. Podarila mi jo je, ker se je tudi sama rada igrala s plišeki.

Filip: Ladjo sem dobil od strica, ko sem bil pri njemu na pravi ladji. Komaj čakam, da grem na morje, da jo bom spustil po vodi.

Lana: Mojega plišastega rakunčka vsak večer vzamem s seboj v posteljo. Z mano gre tudi k babici na počitnice. S kolesom ga peljem na sprehod.

Nea: Ptička v kletki sem dobila od tete s Slovaške. Ptička čivkata in govorita.

Barbara: Plišastega medvedka z drugimi plišeki peljem na izlet z vlakom in v medvedjo šolo.

Eva: Mojega belega konjička jahajo barbike. Vedno ga vzamem s seboj, ko moja družina potuje v druge kraje.

Tinka: S kužkom se pogovarjam, saj lahko ponavlja besede za mano. Peljem ga lulat in mu dam hrano.

Maša: Moj kuža gre z mano na čajanko. Vedno ga vzamem s seboj na kolo.

Jure: Tovornjak sem sestavil sam iz lego kock. Z njim odvažam smeti na smetišče.

Matevž: Bejblejd mi je podarila mami kot nagrado za opravljeno delo doma. Ko vrtavka pade na tla, se v njej prižge modra lučka.

Rok: Z medvedkom Linom se pogovarjam. Vsak večer ga vzamem s sabo v posteljo.

Rok: Moja odejica je iz blaga in je zelo mehka. Imam jo rad, še posebej, ko grem spat.

Blaž: Medvedka sem dobil za prvega Miklavža. Peljem ga k plišastemu frizerju.

Tilen: S teleskopom vohunim za svojim atijem. Skrijem se za vogal in ga opazujem.

Nik: Nogometno žogo mi je kupil ati. Izbral sem si jo sam. Z njo se igram sam, tako da streljam na gol. Velikokrat pa z atijem, dedijem in babico igramo nogomet.

1. b

Smo živahni prvošolci 1. b razreda. Povedali Vam bomo, zakaj radi hodimo v šolo.

Lana Beranič: Vesela sem, ko se v šoli učimo. Všeč mi je bilo, ko smo v šolo prinesli najljubšo igračo in jo opisovali. Opisala sem medveda, ki mi ga je kupila mama. Potem smo se s temi igračkami lahko v odmoru igrali.

Tjaša Beranič: Rada berem. Vesela sem, da se učim pisati črke in komaj že čakam, da bo lahko sama brala knjige in se iz njih učila.

Tilen Cigliarič: Rad prepevam in plešem. Vesel sem tudi, ko imamo malico in kosilo. Kuharice nam zelo dobro kuhajo.

Blaž Gojkošek: V šoli rad pišem in berem. Berem že daljše povedi in jih tudi sam zapišem. Včasih znam, česar drugi še ne znajo in takrat sem vesel.

Alice Gornjak: Zelo rada računam in rešujem računske zgodbe. Pri matematiki imamo vedno zanimive naloge.

Andraž Lah: Najrajši sem, ko se učimo nove številke, ker zelo hitro in dobro računam. Razumem znake plus in minus, učili pa se bomo tudi krat v 2. in 3. razredu.

Alja Medved: Po malici se gremo igrat v razredu ali gremo na igrišče. V razredu imamo tudi igrače za prijetno igranje.

Gašper Medved: Rad imam likovno umetnost. Lepili smo koščke papirčkov na velikonočna jajčka in izdelali darilo za mamico.

Gašper Mikložič: Rad delam poizkuse pri SPO in pri Kresnički. Izdelali smo klanec in opazovali smer kotaljenja. Izpihali smo jajce in opazovali zračni mehurček.

Lana Petek: Všeč mi je na igrišču na pisanih igralih. Tam se rada vesim, zibam in igram v pesku. Rada pa imam tudi likovno umetnost, ko rišemo in barvamo z vodenimi barvicami.

Tadej Prosenjak: Najbolj mi je všeč, ko vzamemo športno opremo in gremo v telovadnico k ŠPO, ZŽS in nogometu. Rad tekam, se lovim in igram nogomet, ki ga tudi treniram.

Katarina Rodošek: Rada grem v šolo v četrtek, ko imamo likovno umetnost, ker rada ustvarjam. Najraje režem s škarjami in sem pri tem zelo hitra in natančna. Veliko lepim in zato lepilo hitro porabim.

Anej Širec: Vesel sem bil, ko smo šli na sprehod in smo opazovali znanilce pomladi. Rad imam vse, kaj se dogaja v šoli, najraje pa sem zunaj.

Zoja Unuk: Najraje grem v podaljšano bivanje, kjer naredimo nalogo, potem pa se igramo ali kaj ustvarjamo.

Kiara Vodan: Komaj čakam, da zjutraj začnemo s poukom. Rada pišem nove črke in rišem sličice k črkam.

2. a

Mi smo 2. a!
Če nas še kdo ne pozna,
naj le pogumno pride na obisk,
med odmorom pri nas je vedno veselje in vrisk.

Pri pouku pišemo, beremo in računamo,
črke spoznavamo ter se igramo.
Plešemo, rišemo,
ob glasbi skakljamo ...
Nikoli pa nam dolgčas ni,
saj za smeh vedno nekdo poskrbi.

Upamo, da zrastemo v velike »brihte«,
saj nam učiteljica velikokrat pripravi »možganske nevihte«.

3. a

Zakaj rad (ne rad) hodim v šolo?

Oskar: V šolo rad hodim, ker je za šolo veliko nogometno igrišče.

Lucija: V šoli najbolj obožujem, ko je odmor. Takrat se lahko igram s sošolkami.

Tai: Rad hodim v šolo, ker se vedno nekaj novega naučimo.

Nina: V šolo rada hodim, ker je moj najljubši predmet matematika.

Lara: Ne maram hoditi v šolo.

Zala: V šolo grem rada, ker se učim poštevanke in ker imam ocene.

Denise: Ne hodim rada v šolo, ker se moram hitro zbuditi.

Maja: Rada hodim v šolo, ker imamo super učiteljico.

Lana: V šolo rada hodim, ker imamo vsak dan matematiko.

Gal: V šoli je lepo.

Maja: Rada hodim v šolo, ker se lahko kaj naučim.

Diana: V šolo hodim rada, ker imam dobre ocene.

Lucija: Ne hodim rada v šolo, ker zelo dolgo traja in ker se moram učiti.

Eros: Najraje v šoli imam slovenščino.

Lovro: Rad hodim v šolo, ker se učimo in imam najboljše prijatelje, kar je možno.

Jakob: Šole nimam rad, ker imamo domačo nalogo.

Anej: V šoli imam veliko prijateljev.

Gal: Rad grem v šolo, ker je poučno.

Anže: V šoli mi je všeč, da lahko imamo odmor in da se kaj naučim.

Tina: V šoli se veliko naučim. Ko bom velika, bom zelo pametna.

Jaša: V šoli mi je všeč športna in spoznavanje okolja. Pri športu mi je všeč, ko skačemo na skrinjo.

Maruša: V šoli se veliko naučim.

Saša: V šoli mi je všeč.

Mark: V šolo ne hodim rad zaradi učenja.

Miha: Rad hodim v šolo zaradi učenja.

4. a

Mi smo 4. a, ki šolo rad ima. V njem se uči 13 punc in štirje fantje. Vedno si pomagamo in se spoštujemo. Prijatelji smo vsi in vedno skupaj držimo mi.

Špela pesmico o nas sestavi in vam jo na ogled postavi:

Moj razred je najboljši,
vsi dobro se razumemo,
včasih tudi skregamo.

Vsi sedimo v klopeh,
eni klepetamo,
drugi se smehljamo,
tretji pa poslušamo in se kaj učimo.

Vsi smo prijatelji,
v odmorih se zabavamo, igramo
in vedno se smehljamo.

5. a

Peti razred je razigran, zabaven, smešen, priden in kdaj pa kdaj tudi neubogljiv razred.

Včasih se skregamo, a hitro nesoglasja tudi popravimo.

Smo tudi zelo delavni in vztrajni. V tem letu smo zbrali največ papirja in za nagrado odšli na bowling.

Pri nas nikoli ne primanjkuje zabave, šal in smeha.

6. a

V šestem razredu nas je 23, 10 deklet in 13 fantov.

Smo razigrani, delavni, velikokrat pa poredni in nagajivi. Včasih se sprema, a se vedno pobotamo. Če se pojavijo težave, jih sproti razrešimo.

Pri nas se vedno kaj dogaja, zato je tako pestro in zanimivo. V našem razredu ne manjka smeha, šale in zabave.

7. a

Sara Hrovat: Sara na gimnastiko hodi in vsem želi: Veselo bodi!

Klemen Predikaka: Klemen se rad uči, ker vse mu v glavo hiti.

Pavel Medved: Pavli med prodaja in se ob tem razvaja.

Nuša Korez: Sem Nuša, ki se rada v baletu preizkuša.

Nur Lamberger Al Khatib: Sem Nur in imam rad žur.

Simon Marčič: Za nogomet živim in punce poleg dobim.

David Krajnc: David brata ima, ki violino rad igra.

Nika Felicijan: Nika twirling trenira ob tem pa rada pozira.

Miha Špec: Miha klarinet rad igra in se ob tem fajn ima.

Nika Marčič: Sem Nika, ki z veseljem po telefonu stika.

Klara Kac: Sem Klara, ki ima vsako frizuro rada.

Žak Medved: Ker pepsi pijem, lažje gol zabijem.

Žan Jurič: Žan konja jaha in zraven puncam maha.

Stella Krajncič: Sem Stella, ki vsak dan od veselja prepeva.

Žan Žnidar: Žan kolo vozi in konkurenco zlahka povozi.

Žiga Serdinšek: Vozim traktor rad, kr sem fantič mlad.

Miha Dolenc: Miha za punce čas ima in gasilec biti zna.

8. a

Smo 8. razred OŠ Cirkovce. Naša razredničarka je Mira Pernat Bračko in naša sorazredničarka Jerneja Kuraj. V razredu nas je 14 - 8 deklet in 6 fantov. Naš razred je aktiven predvsem na glasbenem in športnem področju.

Imamo dva izvrstna harmonikarja - Denisa in Eneja. Sta dobra prijatelja, ki nas vedno nasmejita in sta odlična tudi pri športu.

Žan, Ina in Nika predstavljajo športno plat našega razreda. Vsi trenirajo namizni tenis, kjer dosegajo odlične rezultate. Nika zelo dobro poje, zato jo lahko slišimo na raznih prireditvah. Žan in Ina sta vedno nasmejana, njun smeh pa je nalezljiv.

Sara in Karmen sta dobri prijateljici, ki sta vedno pripravljeni pomagati. S svojo dobro voljo nas tudi v težkih trenutkih nasmejita.

Ne smemo pozabiti na odlično flautistko Laro in klarinetista Lovra. Lovro je dober košarkar, ki se rad pošali, njegovo močno področje pa je tudi matematika. Lara je solidarna, prijazna ter vedno nasmejana.

V razredu ne manjka učencev, ki se udeležujejo raznih tekmovanj na vseh področjih. Špela in Nejc svoje znanje z veseljem delita med nas, predvsem na naravoslovnem področju. Nejc je prijazen in vedno poln idej. Špela pa razumevajoča in zaupljiva prijateljica.

Razred predstavljajo tudi Iva, Vanesa in Saša, ki so prijazni, nasmejani in zabavni. Po mnenju učencev ima Iva smisel za humor, Saša je vreden zaupanja in Vanesa dobro pleše.

Smo torej vesel in nasmejan razred, ki si želi, da bi prijateljske vezi ohranil za vedno.

9. a

GENERACIJA 2007–2016

Ko počitnic konec je bilo,
vsi na trnih čakali smo,
kako šolsko leto potekalo bo.
Prva triada bila je zabavna,
zraven pa še enostavna.
V 4. razredu se z ocenami spoznali,
učitelji so radi spraševali in teste
pregledovali.
Minila 2. triada prehitro zelo,
nam bilo je super, lepo.
Zdaj na koncu smo
in se v srednje šole vpisujemo.

Včasih težko pri knjigi sedimo,
a smo veseli, ko dobro oceno dobimo.
Skupno delo je zanimivo,
saj se zmeraj kaj naučimo.
V šoli je zelo lepo,
ker veliko sodelujemo.

Učiteljica nas zelo rada pohvali,
in nam zmeraj stoji ob strani.
Včasih šola zahtevna je,
naloga, učenje, to stalnica je.
Nam zdi se vse prav lahko,
tudi urnik glasi se tako:

Ponedeljek je najbolj tečen dan,
v šolo prideš ves utrujen in zaspan.
Tudi torek nič kaj boljši ni,
učitelj maje glavo in se nam smeji.
V sredo komaj se zbudiš,
domačo nalogo spet narediš.
Ob četrtek si vedno nasmejan,
ker že veš, kaj čaka nas naslednji dan.
Petki, sobote in nedelje,
to so dnevi za zabavo in veselje,
to so dnevi ko se ne učiš,
in na šolo čisto pozabiš.

Naši mali literati

Draga šola, še na mnoga leta!

Včasih se sprašujem, kaj vse bi izvedela, če bi tvoje stene govorile.

O tem razmišljam velikokrat, ko grem po najdaljšem hodniku šole. Po glavi mi rojijo vprašanja, ali se tudi drugi učenci kdaj sprašujejo, koliko nog je že hodilo po tvojih tleh, koliko rok se je dotikalo tvojih sten, koliko ušes je poslušalo učitelje, koliko ust se je hranilo v tvoji jedilnici.

Letos praznuješ že 230 let. Zelo bi bila nesramna, če bi rekla, da si stara, ampak marsikomu se lahko pohvalim, da hodim v šolo, v katero je hodila tudi moja babica in tudi babice in dedki številnih mojih sošolcev.

Vsako leto te malo polepšamo, da si lahko videti zelo mlada in lepa. Najbolj si žalostna 24. junija, ko te vsi zapustimo, nekateri celo za vedno. Septembra pa se vrnemo k tebi polni energije in uka željni.

Draga šola ponosni smo nate, da že toliko let prenašaš našo nagajivost, razigranost, našo žalost ob slabih ocenah, veselje ob uspehih in vse ostale vragolije, ki smo jih ušpičili učenci, za katere učitelji vedo ali pa celo tudi ne.

Želim ti, da še naslednjih 230 let spremljaš in spodbujaš učence pri vsrkavanju znanja, jim spregledaš, če ti kdaj odkrhnejo kakšen kos stene, če ti razbijejo kakšno okno ali drugače ponagajajo.

Na koncu se te bodo vsi spominjali kot drugo mater, ki si jim pokazala pot v nadaljnje življenje in dala temelje za nadgrajevanje znanja.

Leja Munda, 4. a, Šopek, kolažni tisk

Nika Felicijan, 7. razred

Leja Gorjup, 4. a, Šopek, kolažni tisk

Moj pečat

Kdo sem? Kaj si želim postati? Katere lastnosti ljudje pri meni opazijo? Pri čem sem uspešna in kaj me veseli? Kaj želim, da bi bil moj pečat? Težava pri teh vprašanjih je to, da se njihovih odgovorov ne moremo naučiti v nekaj urah in bi ti vplivali na našo oceno. Odgovore na ta vprašanja spoznavamo skozi vse življenje in vplivajo na to, kako bomo v prihodnje živeli.

Sem prijazna in dobrovoljna oseba. Imam dober čut za sočloveka, saj svojim prijateljem večkrat svetujem, jih potolažim, jim pomagam. Prav tako sem tudi iskrena, saj verjamem v pregovor *Laž ima kratke noge*. Kot vsi ljudje pa imam tudi negativne lastnosti. Pridejo dnevi, kadar sem zamerljiva in nesramna. V tem primeru pa znam vedno izreči besedo oprosti.

V šoli sem uspešna, vendar se za ohranjanje tega uspeha zelo trudim. Osnovna šola Cirkovce ni najmodernejša, četudi imamo že kar nekaj novosti, v naših razredih še vedno nimamo najnovejših tehnologij in še vedno namesto prenosnih računalnikov zapiske pišemo v zvezek, vendar vse to premagajo učitelji, katerim ni vseeno za nas. Pri vseh predmetih, ni važno, v kateri razred stopiš, vedno opaziš dobro voljo, smeh, toda tudi ravno pravo dozo discipline. Učitelji z veseljem pomagajo učencem v primeru, da ta ne razume snovi, in si brez težav vzamejo nekaj časa, da mu to obrazložijo. Prav tako ima naša šola pridne učence, ki s pomočjo spodbudnih učiteljev dosežejo marsikatera priznanja ali pohvale. Osnovno šolo bom kljub temu da sem se vpisala v gimnazijo, za katero mislim, da mi je pisana na kožo, izredno pogrešala, saj je bila ta stavba vedno polna smeha, dobre volje, pomoči in pravega prijateljstva.

Najbolj me veseli angleščina, vendar v prihodnje ne želim imeti poklica, ki bi bil povezan s tem predmetom. Želim, da bi v prihodnosti uspešno opravila gimnazijo in nato študij fizioterapije. Zelo me veseli delo s konji, zato si želim te živali vključiti v svoj poklic. Želim postati hipoterapevtka, kar pomeni, da bi s pomočjo konja pomagala ljudem s posebnimi potrebami. Prav tako srčno upam, da bo bom nekega dne lastnica konja, saj ima eden izmed njih v mojem srcu posebno mesto.

Želim, da bi se v spomin vtisnila ljudem kot punca, ki je s trdim delom dosegla svoje sanje. V prihodnosti bom dokazala, da besede nemogoče ni v mojem slovarju.

Ana Špec, 9. a, Ex libris, linorez

Nuša Bračko, 9. razred

Tomaž Kotnik, 9. a, Ex libris, linorez

Hiša učenosti

Naša šola že 230 let stoji,
obiskovalo jo je že mnogo ljudi.

To je pomembna ustanova za naš kraj,
saj brez nje bi se čas zavrtil nazaj.

Naša šola je hiša učenosti
in ponuja polno nam modrosti.

Šola nam vrata v svet odpre,
z abecedo in številkami se znanje začne.

V njej naberemo si znanje,
da uresničimo si sanje.

Sanje segajo vse do neba
in šola nam zanje krila da.

Tosja Pišek, 6. razred

Žiga Peršuh, 6. a, Kmet, linorez

Ko drugače je bilo ...

Pogovarjala sem se z dedkom in babico,
kako je včasih v šoli bilo.
Pa sta oba hitro povedala,
da je šola bolj stroga bila.

Malico so si od doma nosili
in se nič kaj prepirali,
doma pa zelo pomagali
in na njivah delali.

Tudi oni so znali nalogo prepisati
in se iz koga ponorčevati,
če pa so jih učitelji dobili,
so jih v kot napodili.

Od tega je že dolgih 71 let,
odkar je dedek šel v šolo sedet,
od babice pa prav tako
je 62 let že minilo.

Bila sta v isti vasi doma
in se s kmetijami preživljala.
Krave sta pasla in se učila,
ocene pa nad 4 nista dobila.

Tehnologije niso poznali,
zato so se raje igrali
in si kakšen vzdevek dali.
Babica je bila Kočovka,
Petras Cvirik pa so klicali dedeka.

Maruša Beranič, 6. razred

Katarina Rodošek, 1. b, Šola, kombinirana tehnika

Ljubezen v šolskih klopeh

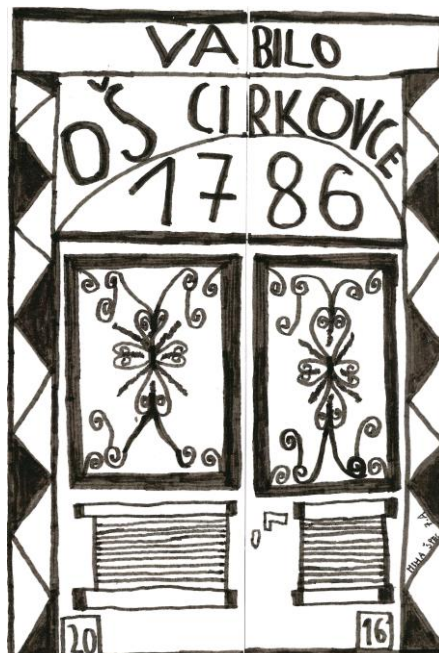
Ljubezen v šolskih klopeh,
je zgodba v najstniških očeh.
Je čarobna kakor mavrica,
ostala nenapisana kot pravljica.

Šola lepa kot sonce postane,
ljubezni pogled nas vsako jutro zadane.
Z barvami polepša nam dan,
da dolgo ostane obsijan.

Včasih samo v prijateljstvu ostane,
včasih pa prava ljubezen nastane.
Rada se kaj hitro zaplete,
pogosto pa tudi žalostno odplete.

Ali za vedno bo trajala?
Bo dolgo v srcu vztrajala?
Ne pusti nam spati v temnih nočeh,
čeprav je le ljubezen v šolskih klopeh.

Stella Krajnčič, 7. razred

Miha Špec, 7. a, Vabilo, flumaster

Moja šola, najboljša šola

Moja šola že 230 let ima,
zato praznovali bomo prav vsi,
čisto vsi učenci, od majhnih do velikih.
Moja šola mi zadošča,
boljše šole ni.

V naši šoli se zabavamo vsi,
vsi mlajši in starejši.
Mlajši se v razredih igrajo,
starejši pa se učijo,
a prav tako fino imajo.

Špela Lah, 4. razred

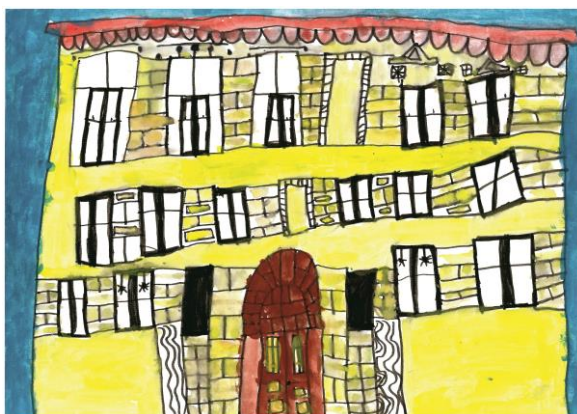
Šola – kontrola

Šola je kontrola,
ki učence uči.
Vedno kaj novega nas nauči.
Če nas kaj muči,
vedno pomagamo si.

Šola je najboljša,
saj dobro se imamo.
Med odmori se zabavamo
in se igramo.

Šola nam daje to,
da ocene imamo odlične, dobre
in da veliko že znamo.

Eva Mlaker Sambolec, 4. razred

Ajla Medved, 1. b, Šola, kombinirana tehnika

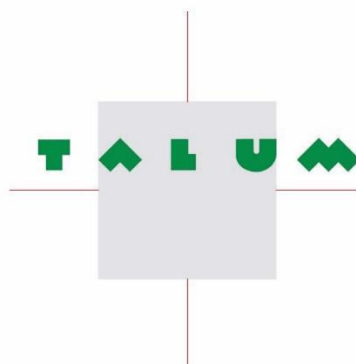
Pri izdaji zbornika ob 230-letnici šolstva v Cirkovcah so pomagali:

OBČINA KIDRIČEVO

Ekart **D**esign d.o.o.
Tiskarna

SP. JABLANE 19, 2326 CIRKOVCE
WWW.TISKARNA-EKART.SI

Lahkota prihodnosti

Srečko Frangež

KRI & ZA živinozdravniška ambulanta, d.o.o.

Cirkovce 50, 2326 C
tel.: 02/ 71
tel./ faks: 02/ 71
E-mail: kriza@

BOXMARK
Best in Leather Interior

maKom

AVTOLIČARSTVO ŽITNIK Glasurit SISTEM

LIČARSKA KLEPARSKA DELA
MENJAVA AVTOMOBILSKIH STEKEL, OGLEDAL, ŽAROMETOV
Starošince 37a, 2326 Cirkovce, Tel.: 02/ 789 01 10, 041 368 505
www.avtolicarstvo-zitnik.si

Zveza kulturnih društev Občine Kidričevo

OSNOVNA ŠOLA CIRKOVCE

